YURI HERRERA

BEDENLERİN GÖÇÜ

NOTOS KİTAP

Yuri Herrera

1970'te Meksika'nın Actopan şehrinde doğdu. Lisans ve yüksek lisans öğrenimini Mexico Üniversitesi'nde siyaset bilimi, El Paso Texas Üniversitesi'nde yaratıcı yazarlık üstüne, doktorasını ise Berkeley California Üniversitesi'nde edebiyat üstüne yaptı News Orleans'ta, Tulane Üniversitesi'nde öğretim görevlisi. Öteki romanları *Trabajos del reino* (2003, Krallığın İşleri) ve *Señales que precederán al fin del mundo* (2009, Dünyanın Sonunu Önceleyen Işaretler) da Notos Kitap tarafından yayına hazırlanıyor.

Bülent Kale

1973'te Konya'da doğdu. İstanbul Üniversitesi İspanyol Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. İspanyolca aslından Türkçeye kazandırdığı isimler arasında Ernesto Che Guevara, Eduardo Galeano, Javier Marías, Mario Benedetti, Nicanor Parra, Horacio Quiroga sayılabilir. Kitap Çevirmenleri Meslek Birliği'nin (Çev-Bir) kurucu üyelerindendir.

Notos Kitap 164
Edebiyat 050
Roman

Birinci Basım
Ekim 2018

ISBN 978-605-2389-67-6

Sertifika 16343

Editör
Suna Kılıç, M. Tila Sadık

Kapak Tasarımı
Tarık Kirpi

Notos Kitap Yayıncılık Eğitim Danışmanlık
ve Sanal Hizmetler Tic. Ltd. Şti.
Ömer Avni Mahallesi, Prof. Dr. Tarık Zafer Tunaya Sokak
No: 11/6 Gümüşsuyu, Beyoğlu İstanbul
0212 243 49 07
www.notoskitap.com
facebook.com/NotosKitap
twitter.com/NotosKitap

Baskı ve Cilt
Pasifik Ofset Ltd.Şti.
Cihangir Mahallesi, Güvercin Caddesi No: 3/1
Baha İş Merkezi, A Blok, Avcılar İstanbul
0212 412 17 77
Sertifika 12027

Yuri Herrera
Bedenlerin Göçü

İSPANYOLCADAN ÇEVİREN
Bülent Kale

Roman

KİTAP

Annem Irma Eugenia Gutiérrez Mejía'ya

1

Aşağılık bir susuzluk onu uyandırdı, kalkıp su içmeye gitti ama damacana kupkuruydu, musluktansa iplik gibi, ıslak bir hava süzülüyordu. Masanın üstündeki üçte biri dolu mezcal şişesine hınçla baktı ve o günün korkunç olacağına dair bir kuşkuya kapıldı. Saatlerdir korkunç, hem de sürekli içerek içinde yarattığı o küçük cehennemden çok daha korkunç olduğunu bilemezdi. Dışarı çıkmaya karar verdi. Kapısını açtı ve Büyük Ev'in gerçekten Büyük Ev olduğu günlerden beri, şimdiki gibi yarı talihli insanların oturduğu dairelerden oluşan iki katlı bir binaya dönüşmeden önce de orada yaşayan La Ñora'nın koridordaki koşuşturmasını göremeyince garipsedi, ana kapıyı açıp çıktı. Dışarı adımını atar atmaz sırtına saplanan sancı onu kötü bir şey olduğu konusunda uyardı.

Rüya görmediğinden emindi, çünkü rüyaları hep alelade şeyler olurdu. Kesintisiz birkaç saat uyumayı başardığı zamanlarda rüya da görürdü ama bu rüyalar yaşadığı hayata o kadar benzerdi ki dinlenmesine bile izin vermezdi; günde-

lik işlerinin, sıradan konuşmalarının, her zamanki korkularının küçük çeşitlemeleriydi. Bazılarında dişleri dökülürdü, o kadar; ötekiler hep alelade olurdu, böyle değil.

Bir vızıltı vardı. Sonra bir su birikintisinin üzerinde toplaşıp suyu kaldırmak istermiş gibi kanat çırpan sivrisineklerden yoğun bir katman. Bu saatte çoktan araçlarla dolup taşması gereken caddede kimse yoktu, hiçbir şey, tek bir ses ya da başka herhangi bir gürültü. Bunu fark edince daha dikkatli baktı: Birikinti, birisi dayanıp kusmuş gibi ağacın dibinden başlıyordu, sivrisineklerin emdiği şeyse su değil kandı.

Rüzgâr da yoktu. Akşamüstleri deli sikmiş gibi eserdi halbuki, şimdi de en azından hafif bir esinti olmalıydı ama o an oradaki tek şey kesif bir uyuşukluktu. Şeylerin varlıkları çok daha fazla hissediliyordu, çünkü gerçekten de kendi kaderlerine terk edilmiş gibiydiler.

Kapıyı kapadı, bir saniye ne yapacağını bilemeden öylece durup kaldı. Odasına döndü, orada da yine ayakta, masaya ve yatağa bakıp kaldı bir süre. Yatağa oturdu. En korktuğu şey neden korkacağını bilmemekti; beklenmedik şeylerle kapışmaya alışıktı ama beklenmedik şeylerin bile bir sınırı vardı, insan sabah kapısını açtığında dünyanın insansız olmayacağına güvenebilmeliydi. Bu, asansörde uyuyakalıp uyandığında varlığından bile haberdar olmadığın bir katta kapının açıldığını görmek gibiydi.

Her şey sırayla, dedi kendi kendine, sonra anlarız ne sikim olduğunu, şimdi su. Su. Burnunu kaldırdı ve başını çevirerek evini dikkatle gözden geçirmeye başladı, sonra yüksek sesle, Tabii ya, dedi. Kalktı, elinde bir bardakla

banyoya gitti, rezervuarın kapağını kaldırdı ve dibinde üç parmak kadar su kaldığını gördü; gece işemeye kalkmıştı, sifonu çektikten sonra dolmamıştı. Rezervuarın dibini sıyırdı ama ancak yarım bardak bir şey çıktı. İçerken sadece tek bir damla su tenine düşmüş, o da gelip tam şakağında bir yer seçmişti kendine.

Hay sikeyim, dedi kendi kendine, ben ne zamandır bu kadar inanıyorum bu puştlara?

Dört gün önce tüm bu tantana bir şakaya benziyordu, tıpkı kapıdan çıktığında üzerine birinin atılıp, Sakin ol, benim, demesi gibiydi. Herkes şöyle düşünüyordu: Bir şey varsa bile mühim bir halt değildi. Hastalık bir böcekten geliyordu ve bu böcek de sadece sefalet içindeki mahallelerde görülüyordu. Sorun duvara bir gazete darbesi indirerek halledilebilirdi. Gazete alacak parası olmayanlar ayakkabılarını kullansındı; onlara sürekli bir şeyler vermenin gereği yoktu, sanki çulsuz olmak bir liyakatti. Her hapşırana, öksürene, bayılana ya da ah diyene, Açlıktan ölüyorsun! demek iyice moda olmuştu.

Büyük Ev'de sadece alt kattaki daireler doluydu ve yalnızca anemik öğrenci gerçekten korkmuştu. Resmi uyarılar başladığından beri ikide bir kapıya koşup binaya giren çıkan var mı diye gözetleme deliğinden baktığını duyuyordu. La Nora diğer insanlar ne yapıyor diye bakmak için çıkmaya devam etti. Üç Kere Sarışın'ı da bir sabah sevgilisiyle dışarı çıkarken görmüştü. Üç Kere Sarışın'ın bu kadar yakınında olmak onu deli ediyordu; onun bir duvar, birkaç tuğla uzağında uyuması, uyanması, duş alması, bedenini o küçücük

giysilere sığdırması, uzaklaşırken külot çizgisinin kendisine gülümsemesi. Üç Kere Sarışın onu hiç fark etmiyordu, kapıda karşılaştıklarında Affedersiniz ya da Buyrun ya da Lütfen dediğinde bile aldırmıyordu, yalnızca bir keresinde sevgilisiyle giderken ona bakmak için bir anlığına dönmüş, hatta gülümsemişti.

Başka ne bekleyebilirdi ki, takım elbiseler bile giyer giymez bozulurdu: Vitrinde ne kadar güzel görünürse görünsünler, onun iskeletine geçtikleri anda birden kırışır, dökülür ve tüm esprilerini kaybederlerdi; hele o iğrenç adliye kokusu da sinince iyice berbat olurlardı. Belki de eşyalar bile hayatının bir otobüs durağı gibi olduğunu, bir anlığına faydalı olsa da sonunda kimsenin orada kalıp yaşamayacağını hemen anlıyordu. Zaten kadın şu sürekli evine gelene benzer tiplerden hoşlanıyordu: altın Bakire Meryem madalyonunu herkes görsün diye gömleğinin üstten dört düğmesini açan ve saçlarını yağlayıp arkaya yatıran şu küçük serseri gibilerden. Doğru, sevgilisi ona selam veriyordu ama bara gittiğinde iyi hizmet edilsin diye bolca bahşiş veren birisi gibi yapıyordu bunu.

Geçen dört gün boyunca verilen mesaj, Sakin olun, olmuştu: Herkes sakin olsun, bu iş fazla büyümeyecek. Şüphe yüklü bu gergin sakinliğe bir otobüste şahit olmak düşmüştü şansına: Köpük çıkarmaya yarayan sıvı jelle dolu şişeler satan bir seyyar satıcı binmişti otobüse; jeli bir halkadan üflüyor ve oluşan küçük güneş sistemleri tüm otobüse saçılıyor, uçuşuyor, bir an havada duruyor, sonra birisine çarpıyor ama patlamıyordu. Jel köpükleri, diyordu adam, sabun

köpüklerinden daha dayanıklıdır, onlarla oynayabilirsiniz, ve parmaklarının ucuyla birkaç köpük alarak karıştırıyor, birleştiriyor, sonra yeniden üflüyordu. Ama köpüklerden biri bir adamın alnında patladı ve görünüşe göre köpüğün bir yabancının ağzından gelen nefes ve tükürükle dolu olduğu tam o anda kafasına dank etti herkesin. Yolcuların yüzünde buza kesmiş bir panik ifadesi belirdi, adam ayağa kalktı, Siktir git lan burdan, satıcı afalladı, Ne oldu dostum, yapma böyle, ama öteki çoktan gırtlağına sarılmıştı bile; süveterinden tutup kaldırınca satıcıyla şişelerini yol kenarına fırlatması için şoför hızını –biraz– düşürüp kapıları açtı. Sonra kapıları kapayıp yeniden hızlandı. Ve kimse bir şey demedi. Kendisi de.

Ama o durumda bile artık tehlikeyi atlattıklarını düşünebiliyorlardı. Oysa önceki gece yayılmaya başlayan haberler artık birer safsata değildi kimse için. Her yerde aynı hikâye anlatılıyordu; birbirini tanımayan iki adam bir restoranda birden kan tükürmeye başlamış ve neredeyse aynı anda masalarının üzerine devrilmişlerdi. Hükümet ancak o zaman ortaya çıkıp bir açıklama yapmıştı: Salgın hastalığın –ilk defa kullanıyorlardı bu tabiri– düşündüğümüzden biraz daha agresif olabileceği kanaatindeyiz ve sanıyoruz ki yalnızca bir sinek –*Mısır* menşeli bir sinek olduğunu özellikle vurguladılar– aracılığıyla bulaşıyor ama başka yoldan bulaşmış gibi görünen bazı vakalar da söz konusu, bu yüzden biz ortadan kaldırmamız gerekenleri ortadan kaldırırken herkesin olduğu yerde kalması daha iyi, gerçi endişelenecek bir şey yok, bu şey her neyse peşine düşmüş yeterince zeki insanlarımız var, ayrıca hastanelerimiz de var ama ne

olur ne olmaz, yine de siz evden çıkmayın, kimseyi öpmeyin, kimseye dokunmayın, ağzınızı ve burnunuzu kapayın ve herhangi bir hastalık belirtisini hemen yetkililere bildirin ama her şeyden evvel endişelenmeyin. Bu, haklı olarak, Hemen evinize kapanın yoksa bu siktiğimin musibeti sizi de götürecek, çünkü fena çuvalladık, şeklinde anlaşıldı.

Büyük Ev'in kapısını yeniden açtı, dışarı iki adım attı ama sokak yoğun bir terk edilmişlik havasıyla onu bir kez daha gerisingeri itti. İskeleti endişeyle milimetrik bir ölçekte baştan aşağı esnedi, Hassiktir, hassiktir, hassiktir, ne yapacağım şimdi, ve tam o anda ensesinde bir temas hissetti, bir tokat indirdi ve avucunun bir böceğin kanıyla lekelendiğini gördü. Geri çekilip kapıyı çarptı ve avucuna efsunlanmış gibi bakıp kaldı.

Ne oluyor orada? dendiğini duydu arkasından. Dönünce koridorun sonundaki Üç Kere Sarışın'ı gördü. Bir eliyle sıkıca kapının pervazına tutunmuş, vücudunun yarısıyla dairesinden dışarı uzanmıştı.

Elini pantolonuna silerek iki adım yaklaştı.

O ne? diye sordu kadın.

Yağ.

Üç Kere Sarışın biraz rahatladı ve yeniden sordu:

Ne oluyor dışarıda?

Hiçbir şey, dedi, şu anda tam olarak hiçbir şey.

Kadın başıyla onayladı. Muhtemelen inanmadan da olsa haberleri izlemişti.

İyi günler, dedi.

Akşam oldu neredeyse, diye yanıtladı Üç Kere Sarışın.

Yere bakarak gözlerini kırpıştırdı, bir şeye canı sıkkınmış gibi bir hareket yaptı ve, Telefonumun kredisi bitti, dedi.

Benimkinden göndereyim, dedi hemen, ne zaman bir kadınla karşı karşıya kalsa yerçekimi onu böyle şeyler söylemeye itiyordu sanki.

Üç Kere Sarışın yana çekildi, alışverişi koridorda da yapabilirlerdi ama bir baş hareketiyle içeriyi işaret etti. Ev zevkli döşenmişti; mor bir ikili koltuk, ikili koltuğa benzer bir başka koltuğun üzerinde bir başka sarışının posteri, mavi bir halı. Böyle söyleyince kendini çok terbiyeli hisseden insanlardan olduğunu düşünerek ondan *mümkünse* bir bardak su rica etti ama bunu söyleyince kadın ona tuhaf tuhaf baktı.

Kredi aktarımı tamamlanınca kadın arama yapmak için sırtını döndü.

Üç Kere Sarışın'ın pantolonu vücudunu her yerinden kavrıyordu. Vitrinin camından bakar gibi, onu hemen orada yiyip bitirivermek, kalçalarına, sırtına, diline yumulmak, sonra da kemiklerini eve götürmek üzere sarmalarını rica etmek isteyen lanet bir iştahla bakıyordu ona. Mavi pantolonunu titreyerek yavaşça indirdi, hayır hayır, tek parmağını bile oynatmadı; ensesini kokladı ve ensesindeki Üç Kere Sarışın saçlarını öptü, yok hayır, önünde kavuşturduğu ellerini hiç çözmedi, tıpkı takınmayı iyi bildiği çay yudumlayan beyefendi edasını hiç bırakmadığı gibi. Kadın telefonda, Peki ne olacak, hepimiz ölecek miyiz yani? diyordu. O zaman neden gelmiyorsun? Ama senin araban var, kimseyle işin olmaz ki... Ah, onların yanında kalacak kimse yok ha? Peki ama şimdi gelmezsen daha kötü olur, bundan sonra

hep orada annen ve kız kardeşlerinle tıkılıp kalırsın, tabii, tabii biliyorum, hıhı, biliyorum, biliyorum, yakında geçecek, tamam, evet, ben de seni seviyorum, öptüm.

Yüzünü döndü, Gelmiyor, dedi.

O anda vedalaşmış olması gerekirdi, kadın teşekkür etmese bile, Bir şey değil, demesi ve gitmesi. Ama iradesi artık kendi iradesi değildi.

Gel televizyon izleyelim, dedi kadın ve yatak odasına girdi.

Eşiği geçmeye kalkışmadan kapıda durdu. Çok pembe, bol yastıklı bir odaydı. Kadın yatağın kıyısına oturdu, televizyonu açtı ve eliyle şilteye vurdu. Gel.

Birdenbire ağzı sulanmaya başladı, artık akbabaların dilinin üzerinde daireler çizerek uçtuğu bir çöl değildi ağzı, artık tıklım tıklım bir sokaktı, taşmış bir lağımdı. İtaat etti ve daha ileri gitmemeyi tembihledi kendine. Televizyonda spiker havadaki canavarlardan bahsediyordu. Gövdeleri parlak şeritlerle kaplı kuzguni bir kurşun gibiydi ve altı tane upuzun, tüylü ayağın üzerinde kamburlaşıyordu, havaya uzanan antenlerle boru biçimli iki ağzın olduğu küçük, yuvarlak bir kafa vardı ucunda. Yani tam bir orospu çocuğuydu, görünüşe göre.

Nasıl da kararlı görünüyor değil mi? dedi kadın. Ağzında biriken tükürüğü yutarak evet anlamında başını salladı. Öyle, dedi, ama gerçekten bu mu acaba, daha bir tanesini bile suçüstü yakalayıp göstermediler bize, belki de başka bir böcek yaptı ve suçu buna yüklüyorlar.

Şaka yapmıştı ama Üç Kere Sarışın gözlerini kocaman açarak döndü ve, Gerçekten de, çok haklısın, dedi.

Müthiş ikna olmuştu. Belki de öyleydi, haklı olabilirdi.

Tam o anda elektrik kesildi. Üç Kere Sarışın'ın evi de onunki gibi gün ışığı almıyordu, Büyük Ev'in en dibindeydiler, birden zifiri gece gibi olmuştu ortalık. Kadın, Haydaa, dedi ve sonra sessiz kaldı, ikisi de sessiz kaldı, tutku yüklü, kaçamak bir sessizlikti bu: Bir şey yapman, kontrollü davranman gerekmiyordu, yarı aralık kapıdan bakar gibi şöyle gözucuyla bakman gerekmiyordu, kimse bilmese ve sen kalkışmasan da yalnızca bir öpücük uzaklığında olduğunu bilerek orada kalmak yeterliydi; bir tür inanç sıçramasıydı bu onun için.

Demek böyle bir şeydi sürekli sonrasını düşünmemek, hep ama hep sonrasını düşünüp durmamak, bir tür kuluçkaya yatmış olmaktı bu, kendi üzerine kapanmaktı, şu ışıklar yansın artık diye beklememekti. Korkutucu biçimde, bir mucize gibi, Herhalde bebek olmadan önce böyleydik değil mi, dedi kadın, böyle sessiz, karanlıkta bekleşen larvalardık.

Yanıt vermedi. Kadının sesi onu yeniden bol yastıklı odanın yatağına itmişti. Şimdi tekrar ona dokunmak istiyordu, bir kez daha iradesini kendisine ödünç verecek birine ihtiyaç duydu.

Bir şey içmek ister misin?

Ay evet, biraz votka iyi olurdu.

Bende mezcal var.

Kadının dudak büktüğünü tahmin etti.

Olur. İnsan her şeyi denemeli değil mi?

Yataktan kalktılar, kadın bir eliyle onun koluna dokundu, diğeriyle sırtına.

Düşme sakın, öyle bir şey olursa hayatta kaldıramam

seni. Onun rehberliğinde, bu dokunuş bitmesin diye normalden çok daha yavaşça ilerledi. Kadın kapıyı açınca ana kapıdaki küçük pencerenin koridorun sonuna vuran dikdörtgen ışığı göründü.

Hemen geliyorum.

Hiç oyalanmadan doğruca evindeki masaya gitti, üzerindeki şişeyi kaptı, shot bardaklarını da eve defalarca dut gibi gelmiş birinin becerisiyle kolayca buldu. Dönmeden önce koridorun sonuna kadar yürüyüp dışarı baktı. Sineklerin birikintiyi terk etmiş olduklarını gördü, kan sandığı şey de aslında suyun üzerinde dalgalanan siyah bir tabakaydı. Önceki günlerde üzerleri beyaz zarlarla kaplı bir sürü birikinti gördüğünü hatırladı, bu gördüğü ilk siyah renkliydi.

Uğursuz sinekler tarafından ele geçirilen şehir hâlâ sessizdi.

Dönüşte yolunu ocakta yanan küçük ateşe bakarak buldu. Üç Kere Sarışın'ın mavi bir halenin içindeki silueti peynir, domates ve *chipotle* biberi kesiyordu.

Önce bir şeyler yiyelim, yoksa içip içip aptalca şeyler söylüyorum.

Tortillaları çevirdiler, bir daha çevirdiler, iyice ısınınca dürüm yapıp ayakta yediler. Sonra içmeye başladılar.

Niye kimse görmeye gelmiyor seni? dedi kadın.

Dışarıda herkesin rahatı yerinde, diye yanıtladı, burada mezcal'ım ve ben iş konuşmayız.

İnsanlar yalnız kalınca delirirmiş, dedi kadın.

İnsanların onu yanında istemesi ona her zaman mucize gibi gelmişti. Özellikle de kadınların, erkekler taşlara bile

yanaşırdı. Sevişmeye başladığı ilk zamanlarda, yatağındaki kadının yanlışlıkla orada olmadığını kabullenmek zor geliyordu. Bazen odasından çıkıyor, orada kendisini bekleyen çıplak bir kadın olduğuna inanamadan içeri bakıyor, sonra bir daha bakıyordu. Neden, der gibi. Zamanla fark etti ki önce salağa yatarak yaklaşıyordu kadınlara, sonra laf yapan ağzı devralıyordu işi. Önce dil sonra dalga, önce dil sonra dalga, aynen böyle. Bir keresinde bir kız itiraf etmişti, hemşire arkadaşı Vicky onları tanıştırmadan önce kıza uyarı olarak, "Bi bak, hoşuna gitmezse sakın konuşma, yoksa canın onunla düzüşmek ister," demişti. Kendisi hakkında söylenmiş en doğru şeydi bu. Sonra bir daha hiç gelmemeleri ya da çok az gelmeleri umurunda değildi. Kullanılıp atılmak onu rahatsız etmiyordu.

Üç Kere Sarışın ona ailesinden bahsetti; berduş ve kokainman olduğu, zilzurna sarhoş olup iğrenç laflar ettiği için görüşmediği erkek kardeşinden ve onu işyerinden kısmetlerle tanıştıran ömür törpüsü annesinden. Nasıl insanlar olduğunu göstermek için tüm detaylarıyla anlatıyordu: yemekten sonra peçeteyi ağzına götürüp dişetlerini temizleyen, sonra peçeteyi masanın üzerine koyan bir avukatı ya da koltuğunda sürekli kıpırdanıp duran ve ikide bir takımlarını düzelterek, Gerçekten taşaklarım çok büyüktür benim, diyen bir başka tipi.

Düşünebiliyor musun, diyordu kadın, ne insanlar var.

Söz ettiği tipler onun tipleriydi, tüm gün haşır neşir olduğu, bütün gününü geçirdiği insanlardı, kendi aramızda dediğinde kastettiği kişilerdi, onun insanlarıydı. Bu kadar farklı çamurdan olmamıza rağmen orada, onun bu kadar

yakınında olmak ne büyük mucize, ne garip şey, diye düşündü. Sokağın gürültüsü duyulmadığı için konuşurken Üç Kere Sarışın'ın sesi tüm evde yankılanıyordu ve ara ara, şimdi tam sırası, zamandan başka bir şeyimiz yok hissine kapılıyor ama hemen sonra içi birtakım iyi duygularla ürperiyor, daha önce sahip olduğunu bilmediği bir sabırla doluyordu. Sonra kadın, sevgilisinden bahsetmeye başladı, hem de tüm ötekilerden farklıymış gibi, Eğer tanısaydın sen de, diyordu ki adam dışarıdan gelen bir sesi fırsat bilerek, Şimdi geliyorum, dedi ve koridora çıktı.

Kapıyı açtı. Anemik öğrenci pis bir suyla yıkanmış da sırılsıklam kalmış, sonsuza dek alnına yapışmış gibi duran saçlarıyla ürkmüş, beti benzi atmış halde oradaydı. Kesin günlerdir dışarı çıkmamıştı ve peynirli dürümlerin kokusu ona kadar gitmişti. Bir an ona, İçeri gel birader, şimdi sana da bir şeyler hazırlarız, demeyi düşündü, sanki kendisi başka tür bir insanmış, çocuk kapıya başka tür bir anda gelmiş gibi, ama yalnızca, Hadi evine gir, üşüteceksin böyle, dedi. Kapıyı kapayıp Üç Kere Sarışın'a döndü. Eee.

Üç Kere Sarışın bir çift kokulu mum çıkarmış, mor salona yerleşiyordu. Ona bir mezcal daha doldurdu, bardaklara bakarak kadeh kaldırdılar, olması gereken de buydu –neydi o gözlerin içine bakmak öyle, sanki öncesinde birbirimizin canını yakmışız gibi– ve adam bir dikişte içti. Mezcal öylesine esaslı ve iyiydi ki, içindeki pisliği temizleyen bir tür damıtılmış pislik gibiydi. Kadehi yeniden orta sehpaya koydu ve kendisine üçüncüyü doldurdu. İçki onu daha iyi bir adam yapıyordu: Dişleri beyazlıyor, kemikleri sağlamlaşıyor, saçı ona daha bir yakışıyordu, sanki soğuk ve alaycı bir

tip değilmiş gibi duruyordu. Kadının içkiye ihtiyacı yoktu, o zaten sevimli ve kanlı canlıydı, saklayacak bir şeyi yoktu ama o da bir dikişte bitirdi kadehini. Ben hep iğrenç bir içki sanıyordum bunu, ölü solucanlarla yapıyorlar diye herhalde, dedi ama o, Hayır, dedi, solucanı içkiye hayat versin diye koyuyorlar.

U nun gözleri gibi yani, dedi kadın.

Ha?

Bilirsin işte, sadece noktaları olunca ü olarak okunuyor ya?

İki nokta.

U'nun gözleri. Sesler ince olduğunda etrafı göremiyorlar, anlamlarını bulmaları için bir çift göze muhtaçlar ama sesler kalın olduğunda buna ihtiyaç kalmıyor. Gerçi ben hep koyuyorum.

Bir parmağıyla havaya harfi çizdi ve noktalarını koydu.

Böyle.

Ona bir tane daha doldurdu ama bu sefer şerefe-o-zaman'dan önce birbirlerine baktılar. Kadın ıslak bir sokak gibi ışıl ışıldı. Bu hayatının son kadını olabilir, dedi kendi kendine. Bunu hep söylüyordu, çünkü herkes gibi o da doyumsuzdu ve herkes gibi o da ölmeden önce son kez düzüşmeyi hak ettiğine inanıyordu.

Dışarıdan katıksız bir sessizlik geliyordu, sokağın saatleri terk edilmişlik içinde düzleşirken evlerin saatleri mezcal'la çiçekleniyordu ama mezcal da bitiyordu.

Evinde acil durumlar için bir şişe vardı. Ama ya anemik öğrenci hâlâ oradaysa, kapının yanına kıvrılmış, kendisine

bir dürüm uzatılmasını bekliyorsa. O puşt kendi kulübesine dönünceye kadar dayanmayı seçti.

Bazen gecenin bir yarısı sokağa çıkıyorum, dedi Üç Kere Sarışın. Çok ışık yanmıyorsa yıldızlar görünüyor. Şimdi bunu yapmamız imkânsız.

Çalışarak sabahı ettiği, şehrin ıssız bir çöle benzediği gecelerde o da sık sık bakardı gökyüzüne. Ama söylemedi, inanmazdı.

Ne söylüyordun senin şu züppe hakkında? deyince, Ay öyle deme, dedi kadın.

Çok kibardır, dedi, benim ilk gerçek sevgilim.

Sonra onu ilk kez bir partide, birkaç sarhoşun rahatsız ettiği bir kızcağızı korumak için dövüşürken gördüğünü anlatmaya başladı, bu tavrıyla o dakika aklını başından almıştı; evet, biraz kendini beğenmişti; evet, bazen ona bağırıyordu; evet, aşırı kıskançtı ve bazen fazla içiyor, bazen Bronco'suna ondan çok ilgi gösteriyordu.

Bronco da kim?

Ay, arabası be, aptal olma.

Arabasına isim mi koymuş?

Tabii ya, çok önem verir ona. Ama baş başa kaldığımızda çok sevgi doludur, bir görsen.

Hadi ya, Küçük Serseri, namı diğer Sevgi Kelebeği.

Havadaki bir şey mumlardan birini titretti ve ışık birden Üç Kere Sarışın'ın omzunu aydınlattı, soyulmuştu. Hiç düşünmeden elini uzattı ve soyulmuş küçük bir parçayı usulcacık aldı.

Kendisine dokunmuyormuş gibi tepkisizce izleyerek, Geçen hafta plaja gittik, dedi kadın.

Diğer eliyle biraz çevirdi ve kalkmış deri parçalarını yavaşça çekip almaya başladı.

Ay, ne güzel oluyor böyle, devam et.

Devam etti, içinden gittikçe nefes nefese ama dışından giderek daha bir tutkuyla, gözbebeklerini bir sonraki deri parçasına dikerek karşı koyduğu hafif bir ürperişle. İşte tam o anda başladı onları yemeye. Kabuğu kaldırıyor ve ağzına götürüyordu. Kadın başını onu ancak gözucuyla görecek kadar çevirdi ve, Sen basbayağı delisin, biliyorsun değil mi? dedi, adam, Hanım, dedi ve yemeye devam etti.

Sol kürekkemiğinin çıkıntısında bir yara izi fark etti, iki ucundan da yukarı doğru kıvrılan bir çizgi gibi, derince bir şeydi. Parmağını üzerinde gezdirdi.

Bu nerden?

Benim piç kurusu kaçık kardeşim biz çocukken bir gün kafayı iyice sıyırdı ve beni bir kaşıkla bıçaklamak istedi.

Kaşıkla mı?

Sana bildiğin kaçıktı diyorum.

Elini yara izinden büyük bir dikkatle, sanki yeniden açmaktan korkar gibi çekti ve öptü. Kadın öne doğru büküldü. Adam bluzunun askılarından birini sıyırdı ve soymaya devam etmeden önce parmaklarının ucuyla omurga çizgisindeki sıradağlarda gezindi. Artık soyulmuş deri parçalarını çekmek için eğilmiyordu, çünkü kolları kısaymış da dokunabilmek için iyice sokulması gerekiyormuş gibi yanaşmıştı. Tam sırtının bittiği yerde bir parça deriyi daha soyarken elini kalçasına indirdi ve çok yavaşça kendine çekti. İlk kez kadının gerildiğini hissetti.

Senle ben birbirimizi hiç tanımıyoruz nerdeyse.

Ellerinin hareketini durdurdu ama geri çekmedi, ne de kalçasını tutmayı bıraktı.

Bu daha iyi, dedi.

Ve daha bir sonraki lafını etmeden içindeki puştun geri döndüğünü hissetti. Puşt namı diğer Romantik.

Bu daha iyi, çünkü bizim asıl ihtiyacımız olan şey sevgi, düşünsene birbirimizi öldürmek yerine okşasak kim bilir nasıl bir yer olurdu dünya? Dışarıda kime ateş ettiğini bile bilmeden birbirine zarar veren ne çok insan var, görmüyor musun?

Buna inanıyordu, buna gerçekten inanıyordu ama yine de puştun biriydi, çünkü bir aynasıza rüşvet verir gibi söylemişti. Ama fırsatın kaçmasına izin veremezdi. Yine de fark etmezdi, sonuçta bir puşttu.

Üç Kere Sarışın döndü ve kendisine affedilmez bir şey söylemiş gibi bir ifadeyle baktı. Öyle birkaç saniye titreyerek kaldı, sonra ensesinden çekip öptü, dilini ağzına soktu ve sanki yeni mülkünü kolaçan eder gibi dilinin üzerinde gezdirdi, öpmekten çok işaretliyordu, artık iyice heyecanlanan adam ne yapacağını bilemedi ama şimdi kadının beliyle beraber dönmüş olan sol eli ve kadının karnında kalan sağ eli bir an ne yapacağını bilemeyen iradesini ona geri verdi. Ellerini bluzunun altına sokup memelerini buldu. Daha önce elleri ve beyniyle kim bilir kaç kere hayal ettiği gibi değillerdi, asla hayal ettiğin gibi olmazlardı zaten, daha ufak ve sivri uçluydular, bir tanesinin ucu sanki ondan kendisini emmesini ister gibi biraz içeri çöküktü ve bu isteğe itaat ederken Üç Kere Sarışın'ın gömleğini çıkarmaya giriştiğini fark edip şaşırdı, o da istiyordu.

İkisini aynı anda ememediği için umutsuzca birinden diğerine geçiyordu. Sonra onu yalamaya başladı, pantolonun içine doğru yol alan, üç kere sarışın tüylerle örülü neredeyse görünmez patikadan aşağı indi, düğmeleri açtı ama pantolonunu çıkarmadan önce kıvırcık tüylerini hissetmek için bir elini tanganın lastiğinin altından geçirdi. Pantolonunu çıkarmak için ayağa kalktığında onun saniyelik bir kararsızlığa kapılmasından korktu ama kadın da bir ayağının ucuyla karnını okşuyordu. Pek avam kaçan donu dışında her şeyini çıkardı, dizlerinin üstüne çöktü ama tam kadının külodunu yana doğru çekerken Üç Kere Sarışın'ın, Adım ne benim? diye sorduğunu duydu.

Zihninde baş döndürücü bir hızla yarım düzine kadar aptalca yanıtı çevirerek başını kaldırdı.

Sen de benim adımı bilmiyorsun.

Aynı şey değil, rezil.

Muhabbet sürerken parmaklarının hareketini durdurmamak gibi bir basireti vardı, bu sayede Üç Kere Sarışın artık isimleri merak etmeyi bırakmıştı ve kendisi de bıraktı dili bayram etsin, bir dil ondan söz istenmediğinde nasıl bayram ederse öyle. Artık izin istemesine gerek olmadığını hisseder hissetmez kadının tangasını çıkardı, kendisi de tümüyle soyundu, onu kalçalarından tutup çekti ama kadın, Kondom? dedi.

Orospu çocuğu kondom. Kendisi de aynı soruyu sormuş ve, Siktir et, karıştırma şimdi, demişti.

Pantolonunu tekrar üzerine geçirdi ve, Kıpırdama, dedi.

Yalınayak koridora çıktı. Anemik öğrenci hiçbir yerde görünmüyordu.

Kızışmış abazanın mantrasını tekrarlayarak eve girdi.

Lütfen, lütfen, lütfen
Şu ben sarhoşa
Şu ben serseme
Şu ben bir şeyi nereye koyduğunu asla asla asla bilmeyene
İzin ver bir tane kalmış olsun
En azından bir tane
Kayganlaştırıcılı ya da tırtıklı
Renkli ya da kokulu
Büyük boy ya da küçük boy
Lütfen
Ey aziz, ey abazanların azizi
Bana bir kondom ver

Ama kendisi de biliyordu ki yoktu. Bu duayı son seferinde de kullanmıştı, aylar önceydi, yatağın altında ulusal kahraman gibi ışıldayan bir tane bulmuştu. Sonuncusuydu. Artık kahramanların zamanı değildi, mucizelerin de. Ona bu özel saatleri bahşeden aynı korku şimdi yüzünün çiçekbozuğu tarafını gösteriyordu. Hadi koş, doğru dükkâna, seni çapkın.

Neredeyse tam karşıda, kondomları ve hijyenik pedleri müşteri çıkarken utanmasın diye hâlâ ambalaj kâğıdına sarıp veren yaşlı tiplerin işlettiği bir eczane vardı ama zihninde çektiği o sabaha ait fotoğrafta metal kepenklerin inmiş olduğunu görüyordu. Mahalleyi kafasında bir üçgene aldı, çevredeki marketlerin ve eczanelerin yerlerini işaretledi ve kendi kendine, Gider gelirim, ne olacak, dedi. Evinden çıktı ve Üç Kere Sarışın'ınkine girmeden önce koridorun sonun-

daki kapıdan anemik öğrencinin çakmak çakmak yanan cam gibi gözlerle kendisine baktığını gördü.

Üç Kere Sarışın ikili koltuğun üzerine uzanmış, mum ışığının tavandaki gölgelerini seyrederek bekliyordu hâlâ. Kendi kendine söylediğini ona da tekrar etti.

Hemen gider gelirim, şu yakında bir eczane var.

Hayır, hayır, hayır, dışarısı bu haldeyken niye çıkasın şimdi, o kadar acelemiz yok ya.

Belli ki kendisi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Başka bir durumda onu hiç dikkate almazdı ama o anki durum, salgından ziyade Üç Kere Sarışın'ın orada, karşısında çırılçıplak olmasıydı ve o, Gel, diye ısrar ederken ne eczaneler vardı ne de kondomlar, işte mesele buydu: Kendisini çağıran bir kadınla orada kapalıydı.

Güreşçiler gibi teslim oluyorum, dedi kendi kendine. Yaklaştı ve yeniden soyunurken kadının diline saldırdı, sonra kadın, Burada rahat değiliz, deyip onu odaya götürdü, ilk başta her şey kadının o soyulmuş, üç kere pürüzsüz tenini sevdirmesi ve kendisinin dudaklarını kadının üzerinde, parmaklarını kadının içinde gezdirmesinden ibaretti ama sonra kadın da onun dalgasını uzun uzun ağzına aldı, hiç dil döktürmeden; birbirlerinin zayıf ve etli sırtlarına, yuvarlak ve dar kalçalarına sarılarak devrildiler ve sonunda, tüm bunların ortasında kadını öyle ıslak, öyle hazır, öyle gerçek hissedince içine girdi. Buna değerdi, onun, bir anlığına bile olsa dalgasını alıp bedeninin merkezine çektiğini hissetmek paha biçilmezdi. Bunu hızlıca yaptı ama yapması için geçen sürede yalnızca çok derinden gelen bir solumanın duyulduğu ıssız şehirlerden bir milyon salgın hastalık gelip geç-

mişti bile ve kadın ona bir kez daha sanki affedilmez bir şey yapmış gibi baktı ama uzun sayılabilecek bir süre buna müsaade etti, onu organının dudaklarıyla, bacaklarıyla, tırnaklarıyla sıktı ve sonra neredeyse duyulmayan ama sert bir sesle, Çık, dedi.

Çıktı ve kendini yanına attı. Çek git diyeceğini düşündü, başka pek çok durumda kendi kendine söylediği şeyi içinden tekrar etti: Bütün iyi şeyler korkunç bir şeyin parçasıdır. Ama kadın bağırmak yerine elini uzattı, aletini tuttu, sıktı ve o, kim bilir daha neler olmasını umarak, Bekle, dur, bırak, yapma, diye yalvarmasına rağmen hiç bırakmadan, sonunda o da gelinceye kadar sıvazladı.

Rüya gördü. Akşamdan kalma olup da hiçbir şey yapmadığı günlerin tekrarı olan rüyasının birbirini takip eden görüntüleri arasında, başka zamanlar olduğu gibi yine bir kara köpek göründü ama bu sefer o uzun tüylü, ıslak köpek enerjik biçimde silkiniyor ve üstündeki suyu sanki incecik su şeritlerinden oluşan bir gölmüş gibi etrafa saçıyordu, hızla etrafa saçılan her su dikeniyle kendisinin, yani aynı zamanda kendisi olan o hayvanın gittikçe daha çok hafiflediğini hissediyor, sonunda tavana dokunduğunu sanacak kadar hafiflemiş halde uyanıyordu.

Kadın hâlâ yanındaydı. Yanında olduğunun gece boyunca hep farkındaydı. Sudan dikenler saçan bir hayvan olduğu anlarda, koridorun sonundaki ışıklar tekrar tekrar yanıp sönerken ya da ona son bir bakış atan anemik öğrencinin yüzü sürekli karşısında belirirken bile onun orada, kendi bedeninden bir kaşığın içinde olduğu bilgisi hep aklındaydı

ama kendi kendine bir kez daha söyledi: Birlikte orada, aynı kilidin altındalardı.

Kıvrım kıvrım okşamaya başladı onu. Kapının arkasındaki buzdolabının çalışmaya başladığını duydu, telaşlandı, çünkü elektrik gelmişti, kadının gidip lambayı yakmasından ve kendisini görmesinden korktu: sefilliğini, takım elbiseleri kırıştırdığı gibi onun yatağını da kırıştırdığını görmesinden. Bu yüzden uyandığını hissedince ona şışş şışş yaptı ve yumuşacık organını uyarmak için elini yavaşça uyluklarının arasına sokup hafifçe bastırdı. Elini neredeyse hiç oynatmadan hareket ettirmeye devam etti, o inledikçe biraz daha bastırıyordu, işte o zaman endişesinin dağılmaya başladığını hissetti ama aynı zamanda bıçkın kuzenlerinin ne zaman güzel bir kadın görseler birbirlerini dürterek söyledikleri o cümleyi alt ettiğini de hissetti: Senin gibi bir tiple böyle bir kızın hiç işi olmaz.

Kadının bedeninin kasılıp gevşediğini hissetti, sonra yeniden kendini bıraktığını ama artık iyice uyandığını.

Sende kesin olmuyordur bu, dedi kadın bir an sonra.

Ne?

Hangi rengi istersem görüyorum. Çocukken yalnızca çok güçlü bir ışıktı ama şimdi renkli ışıklara dönüştüler.

Şimdi hangi renkleri görüyorsun?

Bilmiyorum. Pastel renkler. Söndüklerinde hemen unutuyorum.

Böyle kalmak isterdi. Beni böyle gömsünler, ben böyleyken atsınlar üzerime kürek kürek toprakları, böyle ağzım açık, böyle sarılmış yatarken, dedi kendi kendine. Beni gömsünler, beni dilsinler, beni yaksınlar, beni satsınlar, beni

dağlasınlar, beni saklasınlar. İsterlerse beni sıçsınlar ama böyle olsun.

Aniden, istemsiz bir refleks gibi bir suçluluk bastırdı.

Dünkü sözlerimde ciddiydim, diye açıldı, seni ikna etmek için söyledim ama ciddiydim.

Kadın yanıtlamadı.

Kızgın mısın?

Şu hepimiz birbirimizi sevsek dünya ne güzel olurdu hikâyesinden mi söz ediyorsun?

Evet.

Püff, anlamıştım zaten. Ne sanıyorsun? Aptal mıyım ben? İnsanlar kur yaparken hep söyler ki böyle şeyler, değil mi? Niye takıldın şimdi buna? Şapşal.

Niye ki? Kadın haklıydı gerçekten.

Çünkü bende bir alışkanlık bu, işim böyle biraz, ama sana yapmak istemiyordum. Biliyor musun ne iş yaptığımı?

Evet.

Doğruldu ve ona bakmak için yatağın yanındaki lambayı kendisi yaktı.

Evet mi? Ciddi misin?

Elbette. El altından işler hallediyorsun adliyede.

Dondu kaldı. Onca öpücüğün arasında onu böyle bilsindi.

Bir keresinde La Nora'ya kulak misafiri olmuştum, ev sahibinin, Üç numaradaki bey kirayı geciktirecek olursa sıkboğaz etme, çok fazla insan tanıyor, onunla bir sorun çıksın istemiyorum, gibi bir şeyler dediğini söylüyordu.

Hiçbir şey demeyecekti ama çalmaya başlayan cep telefonu o suskunluğa fırsat vermedi. Yanıtlamaya karar verdi,

tıpkı hesabı ödememek için tuvalete giden biri gibi.

Efendim, dedi. Kimse yanıtlamadı ama hattın öbür ucundaki orospu çocuğunda kalan yarım akciğerin hırıltısını tanıdı, şehrin kapısına böyle kilit vurulmuşken arıyorsa kendisine gerçekten ihtiyacı var demekti ve ona hayır diyemezdi.

Kimle görüşüyorum, diye sorduğunu duydu herifin, sanki kimi aradığını bilmiyormuş gibi.

Kim olacak, diye yanıtladı Elfekkak, benim.

2

Hayvan gibi davranıyorlar, diye düşündü Elfekkak, duvarların üzerinde gezinen sıra sıra kedilere ve sokağın ortasından yürüyen küçük, neşeli köpek sürüsüne bakarak; köpekler kuyruklarını sallıyor, kulaklarını dikiyor, gürültüyle aksırıyor ve bir otomobil geçmek için yaklaştığında önce tam bir koordinasyon içinde yol açıyor, sonra lastiklerine doğru havlayarak birkaç metre takip ediyorlardı. Yollar boş olduğunda daha akıllı oluyorlar, diye düşündü. Hava da farklıydı, kokuların başkaldırısı gibiydi; egzoz dumanları olmayınca jakarandaların aroması tropikal fırtınayla normalden çok daha yukarılara ulaşan pis havanın içinde bile kolayca ayırt ediliyordu, çünkü rüzgâr da daha önce hiç olmadığı kadar düzensizleşmişti, bu yüzden kokular dağılıp gitmek yerine orada kalıp mayalanıyordu.

Dışarıda insanlar vardı ama o toprakların sahiplerinden çok bir süreliğine ortaya çıkmış solucanlara benziyorlardı: Birkaç tanesi araçlarının camlarını kapamış, içeride oturuyordu, üç sokak ötedeki parkta her gün dünyanın sonunun

geldiğini haber verip duran meczup şimdi tek başına, sessiz sedasız, şaşkın haldeydi; beyaz önlüklü bir adam hızlı adımlarla karşıdan karşıya geçiyordu; bir de eczaneler elbette, açık olan iki üç tane vardı. Elfekkak ağız maskesi ve bir şişe su almak için birinde durdu. Tezgâhtar onunla uzaktan, tiksintiyle ilgilendi, bozuklukları tek tek mendille aldı.

Demek durum o kadar da kötü değil, diye düşündü Elfekkak neredeyse hoşnutlukla. Öyleyse yakında geçerdi. Kim aradı da böyle bir günde koşarak dışarı çıkıyorsun? diyerek sokağı işaret eden Üç Kere Sarışın'ın yatağından çıkmak zorunda bırakan Delfin'e duyduğu nefret birden hafifledi. Fırsatçı ibnenin biri, olmuştu yanıtı, kadın da, Hakikaten de bildiğin delisin sen, demişti giyinmesini izlerken, sonra eklemişti: Ne güzel vakit geçiriyorduk birlikte, şimdi dönüp kapımı çaldığında dışarıda bırakmak zorunda kalacağım seni. Elfekkak bir saniyeliğine düğmelerini iliklemeyi bıraktı ve o bir saniyede gerçekten ciddi mi diye görmek için ona baktı, sonra ciddi olduğunu görmesine rağmen düğmelerini iliklemeye devam etti. Seni bilmiyorum, dedi, ama ben hayatımı insanların çıkamadığı yerlerin varlığı sayesinde kazanıyorum.

Aslında çıkmak istemiyordu ama telefonun çalması ve Delfin'in, Bir takas için yardımına ihtiyacım var, demesiyle refleksleri harekete geçmişti.

Kim için?

Benim için.

Ne oldu?

Bilmiyorum, dün gece bir haltlar dönmüş, birisi oğlumu götürmüş.

Romeo'yu mu?

Evet.

Elbette kimin elinde olduğunu biliyordu, bu yüzden çağırıyordu onu, oğlunu bulmak için değil, kendisine geri vermelerini sağlamak için. Peki Delfin'de kim vardı? Oğlunu kiminle takas etmek istiyordu?

Nerde oldu?

Sevgi Yolu'nda, dedi Delfin.

Vosvosu ona, Salgınlar beni bağlamaz birader, der gibi umursamadan bakıyordu. Hiçbir araba insana vosvosların baktığı gibi bakamaz, diye düşündü. Sokağın en manalı bakan varlığıydı. Elfekkak vosvosa binip şehrin öteki yanına sürdü, bakalım randevuevinin barında çalışan ahbabı Óscar'dan neler çıkaracaktı? Sevgi Yolu'nda toplumun farklı kesimlerine hitap eden sekiz randevuevi vardı: Gerçekten klas olan bir tanesi mafya babaları ve paradan yana sıkıntısı olmayan katiller içindi, şampanya bile servis edilirdi, söylenenlere bakılırsa pembe dizilerde oynamış küçükhanımlar çalışırdı burada; ikisine, kendini sokak adamı zanneden ama aslında sokakla hiç alakası olmayanlar giderdi, pahalı içkilere ya da güzel kızlara paraları yetmese de en azından ışıkların açık kalmasını sağlıyorlardı; klasik kırmızı aydınlatmalı, beton zeminli dört küçük mekâna kendilerinin de birazcık eğlenmeye hakkı olduğunu düşünen gayrimeşru tipler takılırdı; öteki randevueviyse kendi parasını kazanan kadınlar içindi, aynalı toplardan tavanı, leopar desenli koltukları, ücrette anlaşılırsa aşna fişneye de gelen, minicik tangalar giymiş kaslı dansçıları vardı. Óscar pek çok iyi aile çocuğu-

nun ara sıra biraz cesaret toplamak için gittiği Başkalaşım'da çalışıyordu; Başkalaşım'ın hemen yanında kadınlara özel randevuevi Karabasan vardı, bu yüzden Sevgi Yolu'nda olup bitenlere dair her zaman sıcak bilgiler olurdu Óscar'da.

Onu Başkalaşım'ın girişinde ayakta, boş sokağa bakıp bıyıklarını burarken buldu. Ağzındaki maskeden utandı, bir an çıkarmayı düşündü ama sonra hiç dokunmamaya karar verdi.

Óscar'ım, nasıl gidiyor?

Giden bişey yok avukat, görüyorsun işte.

Kendisini böyle çağırmasına göz yumduğu çok az kişiden biriydi.

Óscar, diye ciddileşti Elfekkak, Romeo Fonseca'nın yerini biliyor musun?

Delfin'in oğlu mu?

Hı.

Óscar bir an Elfekkak'ın gözlerine baktı, şimdi tekrar sokağa bakıyor ve ben bir şey bilmiyorum diyen bariz bir havayla bıyığını buruyordu, çünkü belli ki Elfekkak bir şey soracak, o da söyleyecekti ama bunu muhbir olduğu için yapmayacaktı.

Dün gece buradaydı değil mi?

Óscar pek ilgilenmeden başıyla belli belirsiz onayladı, bıyığını çekiştirirken doğal bir hareket gibi göründü bu.

Önce yandaydı, dedi Karabasan tarafını işaret ederek, sonra buraya düştü, ertesini bilmiyorum.

Elfekkak asıl sorusunu sokağın sessizliğinde iyice olgunlaşması için bekletti.

Nereye gittiğini görmedin ama kiminle gittiğini gördün.

Óscar bıyıklarını burmayı ilk kez bıraktı ve sanki onu iki parmağıyla sürükler gibi yol kenarındaki bir noktayı işaret etti.

Onu şurada yerde gördüm, hemen sonra iki delikanlı gelip bir arabaya bindirdi.

Delikanlı mı, hangi delikanlılar?

Castro'lar.

Castro'lar, diye düşündü Elfekkak, hassiktir.

Peki Delfin nasıl öğrendi?

Hâlâ o puşt için mi çalışıyorsun? diye sordu Óscar.

Yaptığı işte insanlar, sorunlarını çözdüğü için durup durup teşekkür ederdi, onları birtakım belalara bulaşmaktan kurtardığı için neredeyse sevinçten ağlar, küçük çekler ve büyük şişeler yollarlardı ama sonrasında selam vermek bile istemezlerdi, çünkü onu görünce ne işlere karıştıklarını hatırlarlardı. Belki Delfin hakkındaki hisleri de böyle bir şeydi, onun can çekişircesine nefes alışını her duyduğunda Elfekkak da kendi hikâyesinin unutmak istediği o kısmını hatırlıyordu ama o, farklı olarak, zor zamanında kendisine el uzatan bu adama borcunu ödemeyi hiç bırakmamıştı.

Öyle.

Hım... anladım. Öğrenmesi normal, çünkü kız da buralarda dolanıyordu.

Elfekkak ona endişeyle baktı.

Kızı mı? İtaatsiz mi?

Ta kendisi, kafası epey güzeldi, Karabasan'dan çıktı, her şeyi gördü ama ötekiler kardeşini alıp götürünceye kadar hiçbir şey demedi, ancak ondan sonra bağırmaya başladı, bağırıp çağırdı ama kimse umursamadı.

Elfekkak anladım manasında başını salladı. Cebindeki maskeleri çıkardı, ağzındakini değiştirip kalanları Óscar'a uzattı.

İşine yarar mı?

Burada her şey işe yarar, diye yanıtladı.

Şehrin kendisine ait yakasına döndü, evinin altı sokak kadar yukarısında kalan Fonseca'ların evi de buradaydı. Dönüş yolunda bir tren geçtiğini gördü. Yıllar önce tüm demiryollarını sattıklarından beri neredeyse hiç geçmezdi. Ama şimdi sekiz vagonu da mühürlü bir tren rayların üzerinde yavaş yavaş gidiyordu. Sağlıklıları mı götürüyorlar yoksa hastaları mı, diye sordu içinden.

Büyük demir kapının karşısına park etti, Delfin'in partiler için yaptırdığı taş döşeli avlunun öte tarafındaki müstakil evden duyulması için eliyle kapıya on kere sertçe vurdu. Kimse gelmedi. Yine on kez sertçe dövdü kapıyı ve bekledi. Tık yoktu. Bir kez daha yumruklamaya başlayacaktı ki diğer taraftaki sürgüyü duydu.

Kim o? diye çınladı bir kadın sesi. Oydu.

Benim, dedi.

İtaatsiz bir şey demedi ama Elfekkak demir kapının arkasında nefes alıp verdiğini duyabiliyordu.

Baban çağırdı beni.

Genç kız bir saniyeliğine sürgüyü çekti ve kapı aralığından çatılmış kaşları, kıvrılmış burnu ve büzülmüş dudağıyla o hırçın yüzünün yarısı göründü. Hiçbir şey demedi. Elfekkak ısrar etti. Baban çağırdı beni. İstersen git sor.

Bana ne yapıp yapmayacağımı söyleme, diye çıkıştı İta-

atsiz. Bir an baktıktan sonra kapıyı kapadı. Beş dakika geçmişti ki geri döndü. Başka zaman gel, dedi, şimdi olmaz.

Elfekkak pufladı ama gitmedi, İtaatsiz de kapıyı kapamadı.

Siz kimi yakaladınız? diye sordu. Düşündüğüm kişi olmasın lütfen, düşündüğüm kişi olmasın lütfen.

İtaatsiz gözlerini kıstı.

Bebe'yi, dedi.

Hassiktir. Ama öyle demedi. Nerede tutuyorsunuz? dedi.

İtaatsiz yüzünde, Sen de az buz aptal değilsin, ifadesiyle yarı gülümsedi.

Madem işimi yapmak için ihtiyacım olanları vermeyeceksiniz, ne demeye çağırıyorsunuz, diye ısrar etti. Bir şey yapmayacağım, sadece bu işi nasıl halledeceğimi planlamam gerekiyor.

İtaatsiz aralık kapıya yüzünü yaklaştırdı. Brendi kokuyordu.

Buraya çok yakın, ilkokulun karşısındaki büyük beyaz evde.

İşte bu çok tuhaftı. Elfekkak şehirdeki tüm kayda değer entrikaları, dalavereleri, katakullileri bilmekle övünürdü ama bu onu aşıyordu. Las Pericas evinin sahibi kimdi? Ve Delfin, Bebe'yi neden orada tutuyordu?

Tamam, dedi, ben buralarda olacağım, babana söyle beni arasın.

İtaatsiz kapıyı çarptı, Elfekkak kızın uzaklaşan adımlarını dinledi.

Telefonuna başbakanlıktan bir mesaj geldi; yakında ha-

yatın normale döneceğini, yine de dikkatli olmak ama paniğe de kapılmamak gerektiğini söylüyordu; bu, vatandaşın ensesine bir şaplak indirip, Bütün bu sessizlikler tamamen tesadüf, tamam mı, demek gibiydi. Bu nasıl bir sessizlik biliyor musunuz? Hani birisiyle konuşurken birden sessizlik olur da bir melek geçti deriz ya, işte onun gibi, demek gibiydi ama, Aptal olma, sadece aptalmış gibi yapman yeter, imasıyla söylüyordu bunu.

Bebe. Elfekkak onunla babasının verdiği bir işte tanıştığı ilk günü hatırladı, minyon, hem de misminyon, sessiz bir kızdı, çok güzel ama pek hüzünlü gözleri, her zaman özenle fırçalanmış upuzun saçları vardı. Saçları onu sevme isteği uyandırırdı ama bu istek sanki hemen sonra birden geçiverirdi. Ailesi için bile böyleydi, Elfekkak o işten sonra yaptıkları kutlamada bunu bizzat görmüştü, ona başka yüzyıldan kalma, pek rahat olmayan bir mobilya muamelesi yapıyorlardı. Castro'lar yıllardır, Biz güzel ve yakışıklı oluruz, diye caka satardı ama Bebe şekillerini bozuyordu. Fonseca'lar da çok para yapmıştı ama onlar şekil şemalle pek alakadar değildi. O kadar benzer ve farklılardı ki, Castro'lar da Fonseca'lar da otuz kırk yıl önce birer çulsuzken bugünün burunları bir karış havada zenginleri olmuşlardı ama mahalleyi de terk etmemişler, oraya, birbirleriyle yarışırcasına bir sürü boktan betonarme ev ve kapı eklemeyi seçmişlerdi. Bu kadar benzer, bu kadar farklıydılar. Şimdi düşündüm de, dedi kendi kendine Elfekkak, tüm bu yıllar boyunca hiç karşı karşıya geldiklerini görmemiştim. Şimdiye kadar. Tam da şimdi, artık daha geniş alanlara sahipken birbirlerinin ayağına takılmaları tuhaftı.

Ama eski nefretlerin nasıl su yüzüne çıktığını daha önce de görmüştü. Herkesin kendi işine baktığı, başkalarının ne yaptığına karışmadığı bu şehirde bile; hatta bu yüzden bazen genel ruh hali, Hepimiz biriz, ister yanan çalıya ister coşkulu kuşlara inan, ister gömülü kitaplara ister mangıra, ister dile ister dalgaya inan, önemli değil, burada hepimize yer var, gibi görünürdü. Ama hayır, alakası yoktu, o biliyordu, kural şuydu: Ne halt edersen et sikimde değil ama sakın bana bakma, sikik. Yine de, çok sık olmasa da insanlara bakılırdı, yine de, çok sık olmasa da insanlar gördüklerini hatırlardı. Ama şimdi, tam şu anda, şehirdeki herkes yatağın altına saklanmışken neler oluyordu kim bilir?

Mahalledeki parktan bir kez daha geçti. Refüjlerdeki otlar büyümüş gibi geldi ve bu yalnızca birkaç gün ilgilenilmediği içindi. Parkta, normalde bir kurbağa kolonisinin yaşadığı küçük su kaynağında bir tane bile göremedi, su durgundu, kıpırdamıyordu bile, bir an aklından eğilip tadına bakmak geçti, yalnızca bir şişe su satın almış, onu da yolda bitirmişti ama eczaneye kadar bir sokak daha yürümeyi yeğledi.

Eczane kapalıydı, demir kepenge bir kâğıt asılmıştı: MASKE KALMADI.

O ilk seferde Bebe'yi tepelerde bir mahalledeki bir dükkândan çıkarmasını istemişlerdi, çünkü erkek arkadaşı onu zorla kendisiyle götürmek istemiş ama Bebe trafik ışıklarında arabadan inip koşarak yakınlardaki dükkâna sığınmıştı. Çocuk kızı takip etmişti ama kolundan tutup götürmeye kalkışınca dükkân sahipleri onu dışarı atmıştı ve bu arada birisi arayıp Bebe'nin kardeşlerine haber vermişti – evet, bu

siktiğimin yerinde herkes birbirini tanıyordu. Ama tam abileri çocuğu parçalamak için evden fırlarken babaları daha büyük bir sorunun önüne geçmek için onları durdurmuş ve Elfekkak'ı aramıştı. Oğlan sarhoş değildi, kokain çekmemişti, hap almamıştı, yalnızca Bebe'nin onun kararına karşı çıkarak birden öyle dikkafalılık edip birlikte gitmek istememesini kaldıramamıştı. Elfekkak dükkâna vardığında önce Bebe'nin iyi olup olmadığına baktı –iyiydi: benzinin solgunluğu ve bağlanmış kuzu gibi soluk alıp vermesi gözlerinin rengi kadar ona has şeylerdi– sonra güzellikle konuşmak üzere sevgilisinin yanına gitti.

Hey bro, bro, gel bakalım... Haklısın, benim bir alakam yok bu meseleyle, yine de sana bir şey söylemek istiyorum, tek bir şey, sonra ben gider, anlaştık? Bak bro, ben senden yanayım, kendisine saygı gösterilmeyince insan nasıl hisseder bilirim, hele şu sefil pisliklerin orada sakladıkları kızın onların değil senin sevgilin olduğunu düşününce, değil mi? Ama mesele ettiğinde insanlar daha çok fark eder bu tür saygısızlıkları. Bazen en iyisi oluruna bırakmak, efendilik etmektir. Değil mi? Sesini yükseltmeye gerek duymayanlar bağırarak konuşanlardan daha delikanlı değil midir hep, benim sana diyeceğim bu bro, senden ricam bu, biraz düşün bunu. Ve çocuk söylediklerini yalnızca düşünmemiş, aynı zamanda ellerini hararetle sıkarak kendisine teşekkür de etmiş, ardından dükkâna doğru dönüp, Ama seninle görüşeceğiz! diye bağırmıştı. Gerçekten de iki hafta sonra yeniden beraberlerdi ama bu artık onun sorunu değildi, Elfekkak sadece, insanlar doğru bildikleri şekilde kendilerini kurtarsınlar diye yapması gereken konuşmayı yapardı, her biri-

nin kusurlarını yargılamaya kalkacak olsaydı işsiz kalırdı. O gece kızı evine götürürken sevgilisinin ona ne yaptığını her soruşunda Bebe, Hiçbir şey, gerçekten, sadece bugün onunla gitmek istemedim, hepsi bu, diyordu.

Elfekkak kendisine müsaade edildiği kadar yardım ederdi. Çoğu zaman insanlar sadece birisi gelsin, öfkelerini dindirsin ve bulaştıkları beladan kurtulmanın bir yolunu sunsun diye beklerdi; dilin ayarını iyi yapmak işte buna yarardı. Dil ergonomiktir, derdi, ancak o dili her insan için yeniden dökmeyi bilmek gerekir. Bir keresinde, küçük bir gençlik çetesi sokağın öbür ucundaki bir elemanın evini basmış ve yarım saat boyunca, Çık da ağzını yüzünü dağıtalım, orospu çocuğu, diye bağırarak evin pencerelerini taşlamış, kapısını tekmelemişti, aynasızlar da zahmet edip olay yerine gelmemişti; Elfekkak'ın aldığı ilk işlerdendi: Yanlarına gitmiş ve nasıl olup da kapıyı kırmayı beceremediklerini sormuştu hayretle, İsterseniz size hemen bir balyoz getiririm, diye de eklemişti, yalnızca bu bile herkesin sakinleşmesine yetmişti, çünkü işini köprüleri yakmadan halletmek diye bir şey de vardı, Elfekkak tepkilerini görür görmez hemen ekledi: Ya da ne gerek var değil mi? Bu ödlek içeride çoktan korkudan altına sıçmıştır zaten. Bir ağızdan güldüler ve sonra çekip gittiler. Orada öğrendi Elfekkak, onun mahareti yalnızca cesur olmak değildi, aynı zamanda her bir meselenin ne tür bir cesaret gerektirdiğini de anlamaktı. Alçakgönüllü olmak ve karşısındakinin onun söylediği sözlerin kendi sözleri olduğunu düşünmesini sağlamaktı. Ama bu formül sadece başkalarıyla işliyordu, kendisiyle değil. Muhatapları en alakasız sözlerine bile inanınca söylediklerine kendisi de

inanan siyasetçiler tanımıştı. Bunu öğrenmeyi denedi ama yalanları unutamıyordu, özellikle de kendininkileri.

Delfin'e güveniyordu –yirmi beş yıl boyunca devletin pis işlerini yapan birine ne kadar güvenilirse o kadar– ama Las Pericas mevzusu onu huylandırıyordu. Neler dönüyordu orada? Gustavo'ya sormaya karar verdi; onyıllardır köpekdişleriyle şehrin sırlarını kemirip duran kurt bir avukattı. Aradı ama bir kadın sesi orada olmadığını, kim bilir ne zaman geleceğini söyledi.

Arkasını kollayacak birine ihtiyacı vardı. Nelandertal'i aradı ve onu evinden almak için yeniden vosvosuna atladı.

Nelandertal tam bir pis işler adamıydı, onun için her şey ticaretti. Nereye bakarsan bak, derdi, sanki her şey bir rafta diziliymiş gibi bak her zaman. Kullanılmış cep telefonlarını alır ve onları yeni fiyatına saftirik müşterilere satardı, kendisiyle alakası olmayan işyerlerindeki çalışanlar arasında bahisler düzenler ve topladığı parayı başka işlerde kullanırdı: Kaçakçılığa bulaşır, bilgi satar, küçük çaplı gayrimeşru işler için evini kiralardı. Ama asla parası olmazdı; yaptığı işler daha çok başkalarından daha bilgili olduğunu kanıtlamaya yarardı, bir de ardından bastırılmış öfke nöbetlerinin geldiği aleni bir coşku gösterisine. Kocaman ve şaşkın bir adamdı, sanki az önce yoğun bakımdan çıkmış gibi her bir kasını yavaşça hareket ettirerek yürürdü hep.

Nelandertal'in kardeşi yıllar önce kollarında ölmüştü: Yakın bir köyden dönerken birden bir velet çıkmıştı yola, Nelandertal hemen frene basmıştı, kardeşi ön camdan fırlayıp yola uçmuş, kamyonet devrilmişti. Güçbela kamyone-

tin altından çıktığında kardeşi yolun beyaz şerit çizgisinin üzerinde son nefesini veriyormuş artık, Nelandertal üzerine kapanıp ağlayarak, Dayan kardeş, şimdi gelirler, demiş, sanki bu şekilde hayatını uzatabilirmiş gibi, ama uzatamamış. Sonunda ambulans gelmiş ve yerde neredeyse huzur içinde uyuyor gibi görünen cesedi alıp götürmüş.

Elfekkak'a öyle geliyordu ki Nelandertal uzun zamandır kendini kokainin de yardımıyla öldürmek istiyordu, kardeşinin ölümünden sonra bunu çok daha açık biçimde denemeye başlamıştı; polisleri kışkırtıyor, sokaklarda ölümüne kavgalara giriyordu, hatta bir keresinde dut gibi sarhoşken kalbine doğru bir kurşun sıkmıştı.

Önemsiz bir şeymiş gibi yapmış bunu; evinde toplanmış içiyorlarmış, ayağa kalkmış, odasına gitmiş ve kendini vurmuş. Her zamanki şanssızlığına yaraşır biçimde, kurşun tam da kokaini kesmek için her zaman gömlek cebinde taşıdığı kredi kartlarından birine isabet ederek yön değiştirmiş ve kalbini hemen üstünden sıyırarak sırtından çıkmış. Onu ayakta, gözleri boşluğa dikili halde sendelerken bulmuşlar. Bugün de kimse cartayı çekmeyecek, demiş ve kendi iddiasına göre bunu söylerken gülümsüyormuş.

Elfekkak intihar etmeyi hiç düşünmemişti, Delfin kendisini o çukurdan çıkardığında bile. Ne zaman birisinin kendi hayatını kısaltmaya karar verdiğini öğrense şaşırırdı, özellikle de bu kişi hâlâ kendini savunacak bir bedene sahipse; bu onu şaşırtıyordu ama yanlış geldiğinden değil de o kişinin farklı bir türe ait olduğunu keşfedivermektendi sanki; aynı gezegende yaşıyor olabilmeleri tuhaf geliyordu. Nereye varacağını bilmedikleri bir karar verebiliyordu bu

insanlar. Demek artık amonyak solumak istiyorsun ha? Cidden? Ölüm sessizliği.

Nelandertal'in evine vardı, zile bastı ve beklemek için vosvosa döndü.

Bir hurdacının el arabasını yolun ortasından çekerek yaklaştığını gördü. Hurdacı Elfekkak'ı ağzında maskeyle görünce belli belirsiz gülümsedi ve göstere göstere öksürmeye başladı, sonra başını iki yana sallayıp yoluna devam etti.

Kapı açıldı.

N'aber Nelan? dedi Elfekkak.

Vay canına, laf atacak biri bile yok, dedi Nelandertal vosvosun camından ıssız sokaklara bakarak.

Elfekkak caddenin ilerisinde iki askeri kamyon gördü ve yön değiştirdi.

Bù yol ilk defa böyle boş ama yine de en uzun yoldan gitmemiz gerekiyor, dedi.

Sonraki bulvarda uzaktan kısacık bir cenaze alayı gördüler: Arkasında iki otomobil olan bir cenaze aracıydı, otomobillerden birinde üç kişi vardı, diğerinde yalnızca bir kişi.

He ya, öyle, dedi Nelandertal, bak, herkes çok üzülüyor senin siktiğimin ölümüne.

Kortejle yan yana geldiklerinde Nelandertal camdan başını çıkardı ve yüksek sesle, sanki cenaze aracındaki naaşla konuşur gibi bağırdı: Kendini kandırıyorsun, kendini kandırıyorsun.

Yeri geldiğinde bir siyasi tartışmada, aşk itirafında ya da futbol maçında da söylerdi bunu. Ama dedikten sonra mutlaka bir şey eklerdi, bu sefer de kafasını içeri çektikten sonra

şöyle dedi: Hiç değilse bağırsaklarını vakumlayıp paketleselerdi bari...

Yerçekimi kadar güvenilir, işte böyleydi Nelandertal. İnsanlara illa ki sataşması gerekirdi, mecburmuş gibi her işe bulaşmak zorundaydı. Peki neden Nelandertal'in kankasıydı? Bir zamanlar gerçekten dost oldukları için mi? Onu her geçen gün daha da mutsuz gördüğü için mi? Ya da onda kendi kara köpeğini gördüğü için miydi? İşte bu yüzden uzaklaşmaya başladığımızda dostlarımızın düşmanı olmaya da başlarız, diye düşündü, çünkü o zaman birlikte yaptığımız yanlışlar ortak yanlışlarımız olmaktan çıkar, sadece onların üstüne kalır. Belki de en iyisi kısa dostluklar kurmaktır, birisi çekiliverdiğinde herkes kendi yanlışıyla kalır.

Mahalleye yaklaştıklarında Elfekkak bir köşeyi döndü ve başka bir askeri kamyonla burun buruna geldi. Artık öyle kolay sıyrılamazdı, bu yüzden yavaşça frene basıp u dönüşü yapmaya çalıştı ama askerlerden biri eliyle orada durmasını işaret etti. Sağa yanaşıp bekledi. Asker yaklaştı, önce arka koltuğa baktı, sonra Elfekkak a ve son olarak da, Ne var? Ne zaman sokağa çıkma yasağı olduğu söylendi? Artık burnumuz boka batmadan sokağa da mı çıkamayacağız? diyen Nelandertal'e.

Asker Nelandertal'in yanına gelmek için otomobilin etrafından dolandı ve ifadesiz bir yüzle baktı, ona doğru eğilmedi bile. Sonra kamyona döndü ve başıyla vosvosu gösterdi. Ağzında maske olan bir subay yaklaştı, işaretparmağıyla Elfekkak'a inmesini işaret etti. Elfekkak söyleneni yaptı, ileride bir asker punk bir delikanlıyı kamyona yaslamış, elleriyle üzerini arıyordu.

İyi günler yüzbaşı, dedi Elfekkak.

Elfekkak'ın rütbeleri tanıma konusundaki bilgisini takdir edermiş gibi kaşlarını neredeyse anlaşılmayacak biçimde, belli belirsiz oynattı. Ama sonra, Artık akşam oldu, dedi.

Yüzbaşı ağzında bir dalı dişler gibi bir süre ona baktı; sabırla, düşünceli. Elfekkak susması gerektiğini anladı ve sessizce, Siz nasıl emrederseniz yüzbaşım'a en uygun beden dilini takındı. Yüzbaşı yan gözle Nelandertal'e baktı ve, Niye dikleniyorsunuz? dedi

Elfekkak özür mahiyetinde gözlerini indirdi.

Sizin burada uğraşmak zorunda kaldığınız şeyleri hayal bile edemem yüzbaşı, doğrusu hepimiz çok gerginiz, tahmin edeceğiniz gibi, bizim de tek istediğimiz bir an önce evimize gidip kapanmak.

Kamyonun orada askerlerden biri punk delikanlıyı kamyona dayamış bağırıyordu: Ne takıyorsun lan bu zımbırtıları? Bir eliyle de kulaklarına, dudağına, neresinde küpe varsa vuruyordu. Delikanlı ellerini bile kaldırmadan yiyordu darbeleri.

Sizi sorgulama için götürmem gerek, dedi yüzbaşı.

Ama birden Elfekkak'a bakmayı bıraktı: Kamyonun yanındaki askerlere döndü ve, Çıkarın o saçmalıkları, diye bağırdı. Askerlerden biri delikanlının ellerini arkadan kelepçeledi, öbürü de küpelerini çekerek çıkarmaya başladı. Punk çocuk sessizce acıdan kıvranıyordu; kaşlarından, burnundan, ağzından ince kan çizgileri süzülmeye başlamıştı. Elfekkak duvarda bir delik açıp sıvışmanın tam zamanı olduğunu hissetti. Başka herhangi bir gün olsa delikanlıya yardım etmeyi denerdi belki ama bugün ne zamanı ne de yeriydi.

Bana bir iyilik yapamaz mısınız yüzbaşı? Daha fazla vaktinizi almak istemem.

Hiçbir zaman sahip olmadığı bir unvan yazan kartvizitlerinden birini çıkarıp uzattı ve, Belki bir gün benim de size bir yardımım dokunur, dedi.

Yüzbaşı kartı aldı ama zahmet edip bakmadı bile. Birkaç saniye tuttu, sonra sol elinin işaretparmağıyla arabaya binmesini emretti, sağ eliyle de punk delikanlıyı kamyona bindirmelerini söyledi. Teşekkürler yüzbaşı, dedi Elfekkak. Vosvosuna atlayıp yola koyuldu.

Birkaç sokağı sessizce geçtikten sonra Nelandertal yine dayanamadı: Kendisi kaşınıyor ama, değil mi? Yüzüne o kadar metal takıp erkeğim diye gezersen sonuçlarına da katlanırsın.

Kapa çeneni, dedi Elfekkak.

Las Pericas'a gel, diyordu telefonundaki mesaj, tanımadığı bir numaradan geliyordu ama ancak Delfin'den olabilirdi.

İnsanlar vardır, zor zamanlarda görmeden ne mal olduklarını anlamak güçtür. Delfin'de ortaya çıkaracak çok bir şey yoktu. Devlet için çalışan eski bir tetikçiydi, boşanmış, bir kız, bir oğlan babası. Çok fazla kokain çekip burnunda açtığı delik yüzünden yunuslara benziyordu, lakabını da buradan almıştı; yetmezmiş gibi sonradan göğsüne bir kurşun sıktılar, o günden beri tek akciğeriyle soluk alıyordu. Bu haline rağmen rozet ve silah taşıyıp insanları sokaklarda döve döve sürüklediği dönemdeki tavrını korumayı beceriyordu. Yine de ondan Bebe'yi görmeye gittiğinde söylediklerini duymayı ummazdı.

Nelandertal'le gitmişti Las Pericas'a, İtaatsiz onları dışarıda bekliyordu.

Sadece bir kişi, dedi Nelandertal'i görünce. Ayrıca söyle şuna bir maske taksın ya da siktirsin gitsin burdan.

Elfekkak, Nelan'a bir maske verdi ama o ağzını temizlemek için peçete gibi kullanıp yere fırlattı. İtaatsiz'in gözleri gülümsüyormuş gibi parladı.

Gir, dedi Elfekkak'a.

Las Pericas evi geniş ve beyazdı, girişinde ahşap bir veranda vardı, sanki sahibi denizden binlerce kilometre uzakta bir tepede yaşamasına rağmen tropiklerdeki evinden vazgeçememiş gibi. Bu, Elfekkak'ın içeri ilk girişiydi. Kapıyı geçer geçmez bir düzine kadar yüksek pencereyle aydınlanan büyük bir salonun ışığı gözlerini kamaştırdı. Ortada bir masa vardı, Bebe üzerinde yatıyordu.

Bebe'nin artık orada olmadığını anlamak için yaklaşmasına gerek yoktu ama yine de yanına gitmek ve ondan kalana sahip çıkmak zorundaydı. İsteksizce yaklaştı; ağır adımlarla, sanki artık kemikleri yokmuş, sadece tel örgülerle çevrili bir ruhu varmış gibi. Benzi solmuş, kül rengi Bebe'yi gördü, burnuyla ağzının arası kanla kaplıydı, elleri kasılmış, yüzü hüzünlüydü. O kadar küçük ve sessiz, ama aynı zamanda evin artık soğumuş kalbi gibiydi ki, sanki o haliyle bile evi yaşatan oydu. Kim bilir kaçıncı ölümdü bu gördüğü ama ona fena halde bir başka ölümü hatırlatıyordu, kendisininkini.

Tam o esnada Delfin, Elfekkak'ın arkasında belirdi ve ona orada, dünyanın en aydınlık odasında, var olan kadınların en yalnızını işaret ederek, Kız bende, bana bir puştluk yaparlarsa ben de onlara yaparım, dedi.

Yalnızca dostlarla dövüşmemiz gerekseydi bu iş çok kolay olurdu, derdi Elfekkak hep, ama şimdi kendi kendine, Bu orospu evladını dinlemek istemiyorum, hele ardından bunun gibi şeyler getirecek bir göze göz dişe diş belasını düşünmek bile istemiyorum, diyordu. Benzer durumlarda en kötü niyetli kişilere bile fırsat vermek gerektiğine inandırmıştı kendini, çünkü insanlar, bütün insanlar, sönmüş yıldızlar gibiydi: Onlardan bize ulaşanlar artık yitip gitmiş ya da değişmiş olan asıllarından farklı olurdu, o ışık ya da kötülük yayıldıktan bir saniye sonra bile değişmiş olurdu artık. Ama bu...

Ne yaptın ona? diye sordu

Yeni hiçbir şey, dedi Delfin.

Neden burada, neden onu burada tutuyorsun?

Sana ne bundan ibne, dedi Delfin ve ensesine bir tokat indirdi. Sana ne! Gördün işte, git işini yap şimdi.

Elfekkak, Delfin'in burnundan kalanları da patlatma arzusu hissetti ama bedeninin geri kalanı bu emri nasıl yerine getireceğini bilmiyordu. Arkasını dönüp evden çıktı. Dışarıda Nelandertal İtaatsiz'le konuşuyordu.

İyi de, ne iş yaparsın sen güzelim?

İtaatsiz başka bir şey söyleyecekti ama Elfekkak'ı görünce bakışını sertleştirdi ve şöyle dedi:

İntikam alının.

Elfekkak omuzlarından tutup sarsma isteğiyle ona dik dik baktı. Yapmalıydı, Delfin'in yüzünü de geriye bir şey kalmayıncaya kadar darmadağın etmeliydi – hâlâ kendisinden bir şeyleri korumak istiyorsa tabii. Delfin'in, arkasından güçlükle ilerlediğini ve şöyle dediğini duydu: Ona bakma sen, bu intikam değil, en fazla ödeşme belki.

3

Eğer eminsen de ne demek? diye yanıtladı Vicky, Elfekkak kendisine eşlik etmesini isteyince. Az önce sokakta o Nelandertal reziliyle yürüyordun değil mi? Ona da sordun mu seninle gitmek istediğine emin miymiş diye? Hayır değil mi, göt herif. Adam kendine bir kurşun sıkmayı bile beceremiyor ve sen onu yanında her yere götürüyorsun, bense bütün boktan işlerin altından kalkıyorum ama yine de korunması gereken bir hanımefendi oluyorum.

Bu bir centilmenlik gösterisi değildi, mesleki bir deformasyondu: Onun Dil Krallığı'nda tüm erkekler Şef'ti ve tüm kadınlar Küçük'anım, eğer eminsen diye sorarken de, Vicky'nin doğuştan kaba saba olmakla kalmayıp aynı zamanda adrenalin tutkunu olduğunu bilmesine rağmen, onu bir küçük'anım gibi görmekten kendini alamamıştı. Vicky kimi zaman gülümsemesiyle, bilge görünümüyle –ki öyleydi– ve tatlılaşarak –ki bazen olurdu– bir kavganın desibelini düşürmede ona yardımcı olurdu. Kimi zaman da, şimdi olduğu gibi, bir bedeni okuması için yardım ederdi.

İşi biraz hızlı halletmen gerekiyor, dedi hemşire üniformasıyla vosvosa binen Vicky'ye, ama iyi de yapmalısın, darbe izleri var mı bilmem gerek.

Nelandertal sessizce, yalnızca midesiyle kahkahalar atarak gülmeye başladı. Diğer ikisi dönüp ona baktı.

Soytarı yine ne bok yedin kahvaltıda? diye sordu Elfekkak.

Ben de kadınlara söylerim bazen bunu: Şimdi seni hızlıca ama iyi yapacağım diye.

Kimse gülmedi. Vicky'nin nefret dolu yüzünü görünce durumu düzeltmeye çalıştı, Hadi ama, kamyoncu ağzı için kusura bakma, tutamadım kendimi, ne yapayım.

Keşke kamyoncu olabilsen Nelan, dedi Vicky, ama değilsin, çok sıkıcı bir adamsın: Hayatta hiçbir şeyi ciddiye almayanlardan daha sıkıcı insan yoktur. Ama kafanı takma, dedikten hemen sonra Nelandertal'in suratını hafifçe tokatladı, kafanı takma, ben de o erkek dilini konuşurum, niyetin kötü değil biliyorum, aptallık saçan o organın kontrolü sende değil, hepsi bu.

Nelandertal ve Vicky gerçekten birbirlerinden nefret mi ediyordu yoksa aralarında kendilerine özgü bir sevgi mi vardı, Elfekkak bilemiyordu. Kardeşinin ölümünden hemen sonra yaşadıkları bir olayı hatırladı. Bir gün içmeye gitmişlerdi, orada Nelandertal'in kaza hikâyesini nasıl kullandığını dinledi –hepsini: lanet olası yayayı, kamyonetin devrilişini, can çekişmeyi– hepsi bir kadına kur yapmak içindi. Ona kalbini açmıyordu; kadının bluzunu açmak için hikâyenin dramatik bölümlerini tekrar ediyordu. Elfekkak, Nelandertal için bile çok seviyesiz bu, diye anlatmıştı Vicky'ye ama o, Durum çok daha kötü, dercesine hüzün dolu bir ifade takı-

nıp, Ne bekliyordun, dedi, Nelan her şeyi kullanır, şimdi de elindeki tek şey yarası. Eğer bir pazarı olduğunu bilse böbreğinde taş yetiştirir ve satmak için birer birer işer. Bırak şunu.

Las Pericas'a dönmeden önce Vicky'nin eski bir erkek arkadaşının ailesiyle birlikte kaldığı eve uğradılar. Aslında Vicky onu gerçekten sevmişti ama ilişkinin süresi dolmuş, o da işaretleri görmezden gelmemişti. Vicky acı çekebilirdi ama acı çekmek medeni hali olamazdı, o adam şimdi resmen evliydi.

Müthiş bir endişe içindeler, dedi, hepsi eve tıkılmış halde, alarm verildiğinde karısıyla beraber bir para teslim etmek için oradaymış, şimdi de çıkmak istemiyorlar... Anlaşılan içlerinden biri hastalanmış, o da hastaya bakmama izin vermeleri için onları ikna etmiş.

O, yani eski âşığı. Ondan bahsedince Vicky'nin yüzü biraz yumuşuyordu.

Seninle gelebilir miyim, dedi Elfekkak, belki babadan bir şeyler çıkarmayı başarırım, bu yeni zenginler birbirleri hakkında hep bir şeyler bilir. Belki bu kadar zaman içerde kapalı kaldığı için artık baklayı ağzından çıkarmak ister, hem beni tanıyor, yakınındaki pek çok kişiyle iş yaptım.

Vicky bir çift lateks eldiven çıkarıp Elfekkak'a uzattı.

Kimseye dokunma.

Zile bastılar. Evin içinden kısa bir tartışma duyuldu: Sen git, O gitsin, O zaman ben gidiyorum, Sen gitme anne, Bırak gitsin, Hayır ben giderim.

Hah, hizmetçi de çekip gitmiş, dedi Vicky, şimdi kapı tokmağının nasıl çevrildiğini öğrenmeleri gerekecek.

O açtı. Maskesi yoktu. Hüzünle gülümsedi. Seni hep seveceğim ama başkasına söz verdim gülümsemesi. Yakışıklıydı, küçük bir şeytan. Elfekkak'a evin bütün ışıkları yandığı halde kapısına gelen bir elektrikçiymiş gibi baktı.

Benimle beraber, dedi, babanı tanıyor.

Hep birlikte, yapmacıklığın en rafine haline duyulan nostaljinin göstergesi kırmızı kadife kaplı ahşap möblelerle döşeli bir salondaydılar. Kafa başına bir mobilyayla bir içki düşüyordu. Anne bir koltukta, elinde buzlu votka, sarhoş; yirmi yaşındaki küçük sapkın erkek kardeş bir kanepenin ucunda, elinde buzlu viski, sarhoş; baba en yüksek arkalıklı koltukta, elinde brendi kola, bir piskopos edasıyla sarhoş. Hepsinde korku yüklü bir şey seziliyordu ama ondan daha açık olanı bıkkınlıktı. Birbirimizden ne kadar nefret ettiğimizi bir odada kilitli kalıp birbirimize katlanmak zorunda kalıncaya kadar asla bilemeyiz, diye düşündü Elfekkak.

Hasta kim, diye sordu Vicky, karşısındaki bu kırmızı yüzlü, titrek elli insanlardan ihtimalleri gözden geçirdi.

Eski âşığı bir kapıyı gösterdi:

O.

Vicky derin bir aşağılamayla baktı, başını anladım manasında salladı ve kapıyı açmaya gitti. Odanın diğer ucunda mavi elbiseli bir kadın yatağa oturmuş, elinde bir çay fincanı tutuyordu. Makyajlıydı ama makyajı bile acıyı günbegün su gibi içenlere has o alaycı çizgileri gizleyemiyordu. Vicky odanın kapısından inceledi onu, Elfekkak salondan. Sonra Vicky iki adım daha yaklaştı, ellerini beline koydu, kadını biraz daha izledi, geri döndü ve kapıyı kapadı.

Hiçbir şeyi yok, dedi.

Muayene bile etmedin, dedi o.

Artık bu kadına alkol vermeyin, tek ihtiyacı bu.

Ardından gelen suskunluk başka herhangi bir odada rahatsız edici olurdu ama burada herkesin kendi içkisine daha sıkı sarıldığı bir tedirginliğin ardından gelen hafif bir rahatlama olarak hissedildi. Elfekkak kendi sırasının geldiğini anladı. Babaya yaklaştı ve önünde çömeldi.

Beni hatırlıyor musunuz?

Adam kendini zorladı; sonunda içtiği içkilerin en dibinden kulaçlaya kulaçlaya çıkıp gözbebeklerine yerleşebildi ve Elfekkak'a baktı.

Bir keresinde arkadaşım için birkaç fotoğraf bulup getirmiştin.

Elfekkak gülümsedi.

Aynen, şimdi daha kolay bir meseleyle uğraşıyorum ama size bir şey sormak istiyorum. Siz Las Pericas evi kimindir, bilir misiniz? Hani şu yıllardır kimselerin yaşamadığı ev?

Adam gözlerinin arkasında önce bir yalpaladı, bir öne bir arkaya gitti, bir yandan da düşünüyordu. Bedeninde hareket eden tek kısım, bardağı tutan ve neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe buzları sallayan eliydi.

Fonseca'ların, dedi, sanırım yasal bazı sıkıntılar da var ama bildiğim kadarıyla onlara ait.

Evet onların, diye araya girdi anne, votkasının uzak derinliklerinden çıkarak, ama neye yarar.

Bunlar böyledir işte. Şimdi sapkın kardeş konuşuyordu r'leri viskisinin içinden sürüyerek, Ne kadar ev alırlarsa alsınlar anca karton kulübelerde yaşamayı bilirler.

Elfekkak ağzını burnunu dağıtma isteği duydu, biraz

ettiği laf yüzünden ama daha çok bu sümüklünün ağzını burnunu dağıtmayı zaten istediği için. Onu ilk görüşüydü ama ne iğrenç bir tip olduğunu biliyordu. Bu rezil ile ailesi cenaze evi işleten bir başka sümüklü zengin çocuğu, törene hazırlanması için bırakılan ölülerle fotoğraf çektirmişlerdi: Ölülerle öpüşüyormuş ya da onları tokatlıyormuş gibi yaptıkları, ölülerin yüzlerine bıyık çizip kafalarına şapka taktıkları karelerdi bunlar; sonunda fotoğrafları gösterdikleri bir başka çocuk bunları sağda solda anlatmaya başlayınca, durum artık skandala dönüşmek üzereyken Elfekkak olaya müdahale etmiş ve fotoğraflar ortadan kaybolmuştu. Cenaze evi sahipleri oğullarını iyice haşlamıştı ama bu boktan tipe o bile yapılmamıştı.

Son bir şey daha, dedi Vicky tüm aileyi gözleriyle tarayarak, ola ki hastalık bir sinekle yayılıyorsa diye, size parfüm kullanmayı bırakmanızı öneririm, onları çekiyor çünkü.

Vicky ve Elfekkak kapıya yöneldiğinde kimse bir şey söylemedi, ne de ayağa kalkmaya yeltendiler, yalnızca eski âşık hareketlendi, onda da Vicky bir avucunu açıp yüzüne doğru uzatarak, Böyle iyi, dedi.

Arabaya bindiklerinde Nelandertal, Bahse varım size içecek bir şeyler ikram etmişlerdir, dedi, ben de enayi gibi burada oturdum.

Las Pericas yolunda Elfekkak hastalıktan iyice sinmiş şehre yukarıdan bakan bir köşede bir çiçekçi tezgâhı gördü ve o evde, kendisiyle konuşan kimsesi olmadan soğuyup giden yalnız ve yaralı Bebe'yi düşündü. Durdu, Bekleyin, dedi ve inip çiçek aldı. Kadife çiçeği yoktu ama karanfil vardı.

Şimdi düşünüyordu da, hiç kapalı görmemişti bu tezgâhı, ne tatillerde ne de en karanlık gece yarılarında.

Eve vardılar. Elfekkak İtaatsiz'le konuşmak için indi ama onu ikna etmesine gerek bile olmadı. Vicky'nin gözlerinde nasıl bir otorite gördüyse artık, Vicky'nin sadece, Hemen çıkarım, merak etme, demesi yetti.

Hatta elini uzatıp kulağının üzerinden saçını bile düzeltti, İtaatsiz gülümsemedi ama karşı da gelmedi. Vicky çalışırken otomobilin içinde sigara içtiler, İtaatsiz de kapıya yaslanmış, ayakta sigara içiyordu. İlk sigaraları bitti. İkincisini yaktılar. O da bitince üçüncüyü yaktılar ve ancak o zaman çıktı. Vicky sonunda bir tür kardeşçe kucaklamaya dönüşen küçük bir şaplak indirdi İtaatsiz'in sırtına; ardından biraz daha yaklaştı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Sonra arabaya yöneldi.

Ne dedin? diye sordu Nelandertal.

Biz kadınların birbirimizi kollamamız gerektiğini, yoksa bunu kimsenin yapmayacağını.

Neden ölmüş? dedi Elfekkak.

Bu boktan şeyden, dedi Vicky otomobilin dışındaki hastalıklı dünyayı belli belirsiz işaret ederek. Ama bu şekilde ölmesi için tedavi görmeden epey bir zaman geçirmiş olması gerek. Ellerinin duruş biçimine bakılırsa eklemlerdeki acıya dayanamadığı belli, ağzında ve burnundaki kandan da kendisine hiç ilaç verilmeden son semptomlara kadar geldiği anlaşılıyor.

O zaman bunlar onu kapattığı için oldu?

Öleli çok olmamış ama bu kızcağız onu yakalamalarından günler önce hastaymış zaten.

Bir şey yapmışlar mı... öldükten sonra?

Vicky hiçbir şey söylemeden birkaç saniye karşıya baktı. Yorgun görünüyordu.

Düzmemişler, eğer bunu soruyorsan, ama bir şey yapmışlar. Bu Delfin şerefsizi külodunu ters giydirmiş.

Kimden geleceğine dair en ufak fikri yoktu ama bir süre sonra kesinlikle bir mesaj alacaktı. Sonunda mesaj geldiğinde ceset için öteki taraftan kimin görevlendirildiğini hemen anladı.

N'aber Kolega? Castro'ların evinin köşesinde görüşelim.

Onu böyle, sanki gerçek adıymış gibi büyük harfle, Kolega diye çağıran yalnızca bir kişi vardı: Mennonit.

Mennonit'in memleketi olan çok uzak topraklara bir ölüyü almaya gittikleri ortak bir işten tanışıyorlardı onunla. Mennonit öldürülen adamın aile dostuydu, bu yüzden Elfekkak olay mahalline geldiğinde onu bir parmağı yerine dikmeye çalışırken bulmuştu.

Asla böyle teslim edemem, sanki her an düşecekmiş gibi.

Mennonit kaldırımı delip sürgün vermiş bir ağaç gibi köşede ayakta duruyordu. Artık kot tulum giymiyor, hasır şapka takmıyordu ama deri çizme ve kareli gömlekten vazgeçmemişti. Kızıl sakalı ağzındaki maskenin kenarlarından taşıyordu.

Kucaklaştılar ve Elfekkak sordu:

Eee, ne arıyorsun böyle uzaklarda? Sen çıkmazdın kendi topraklarından.

Bilirsin işte, mesele mutsuz insanlar değil, mutsuzluklarını başkası üzerinden hafifletmek isteyenler.

Bilirim elbet.

Mennonit kendi kanından canından insanların yaşadığı yerlerden çıkmak, sessizliğin ve basit uğraşların yerini motorların ve betonun aldığı, hep acelesi olanların dünyasına alışmak zorunda kalmıştı. Orada en azından kendi insanlarının yakınındaydı. Şimdi bundan bile mahrumdu. Kim bilir kimin ayağına basmıştı da böyle yollara düşmüştü. İşte karşısındaydı.

Ee, durum nedir, diyerek Castro'ların evini işaret etti.

Delikanlı orada, diye yanıtladı Mennonit, ona hiçbir şey yapmadılar.

Bunu kendisine sormam gerek.

Korkarım o biraz zor Kolega.

Mennonit'in dudaklarını büküş şeklinden sözcüklerdeki eksik vurguyu seçti. Artık soru sorabileceği bir Romeo yoktu.

Hassiktir, dedi Elfekkak, bu tarafta da durum aynı.

Daha fazlasını biliyormuş gibi görünmeye çalışarak bildiklerini anlattı: Bebe'yi Fonseca'lar öldürmemişti, hastalıktan ölmüştü ve cansız bedeni birazcık bakım istiyordu sadece.

Mennonit başıyla onayladı, derin bir nefes aldı ve, İşin en sikik tarafı bu. Bekle burada, dedi. Döndü ve Castro'ların evine gitti.

Bebe'nin babası dışarı çıkıncaya kadar geçen iki dakika boyunca sokak sanki kasılıp kalmış da biraz sonra yeniden atmaya başlayıverecek gibiydi; Elfekkak bir sigara çıkardı ama hemen pişman olup pakete geri koydu, Castro'ların evine doğru baktı, sonra tersi istikamete. Kollarını kavuşturdu. Hassiktir, diye tekrarladı.

Arkasında Castro'ların dış kapısının açıldığını ve sertçe çarpıldığını duydu, sonra hıçkırıklarla kesilen solumaları ve kendisine doğru yaklaşan adımları. Yan gözle vosvosa bakarak neredeyse seçilmez bir el hareketiyle Vicky ile Nelandertal'e orada kalmalarını işaret etti.

Artık yarım adım ötesinde olduğunu hissedince yüzünü adama döndü: Tanışıyorlardı elbette ama Bebe'nin babası onu tanımadı ve saniyeler geçtikçe daha da tanımaz oldu, çünkü duyduğu hiddetten gelen güçle direnmeyi denese de aldığı haberin acısı içine gittikçe daha da oturuyor ve anbean yaşlanıyordu. Elfekkak'ı vosvosun kaportasına doğru itti ve yüzüne karşı bağırmaya başladı.

Bana onu getir! Hemen şimdi getir! Tek parça olarak, seni orospu çocuğu! Onu sağlam istiyorum, hemen şimdi!

Adam yumruklarını sıkıyor ve Elfekkak'ın ümüğünü sıksa mı sıkmasa mı bilemeden öylece titriyordu. Tam o anda küfürler savurarak oğulları çıktı evden. Dışarıda onların böylesine dolu ve öfkeli hallerini haklı çıkaracak bir şeyler olmasını arzulayarak büyüğü eline bir kürek, diğeri de bir beyzbol sopası almıştı. Nelandertal onları görür görmez vosvostan indi ve başparmaklarını pantolonunun kemer köprülerine geçirerek ayakta beklemeye başladı; Vicky de, çok daha yavaşça, arabanın oturduğu tarafından onları izleyerek çıktı. İkisinden biri kardeşleri etkilemeyi başarmış olmalıydı ki yaklaşmaya devam etseler de yavaşladılar. Küçük olan beyzbol sopasını Elfekkak'ın yüzüne tuttu.

Mennonit bir elini kaldırdı ve, Öyle olmaz evlat, dedi.

Delikanlı öfkesini bastırmak istemediğini gösteren bir edayla gözlerini Elfekkak'tan ayırmadan bakmayı sür-

dürdü, ta ki babası hıçkırarak ağlamaya başlayıncaya kadar, o zaman delikanlılar silahlarını yere bırakıp onun koluna girdiler.

Yarasını kaşısalar daha iyi olurdu, diye düşündü Elfekkak: Evladını kaybeden insanları teselli etmemek gerekirdi, babalar çocuklarına yer açmak için ölürdü, çocuklar babalarına değil. Bunu gaddarlıktan düşünmüyordu, yalnızca böyle bir yarayı sarıp sarmalamaktansa biraz saygı göstermek gerekir gibi geliyordu ona.

Efendim, dedi Mennonit, izin verirseniz hemşire hanım bir baksın. Yalnızca bir dakika.

Adam gözlerini kaldırmadan başıyla onayladı.

Biz de gelelim, dedi Nelandertal.

Adam yine onayladı. Gidelim, dedi ve az önce çıktığı kapıya doğru seksen yıl yaşlanmış olarak yeniden yürümeye başladı.

Castro'ların salonunda aileye ait bir hanedan arması vardı. Bir zamanlar dünyanın öte tarafındaki bir kalenin soylu asilzadeleriydiler, bu renkli hanedan arması da bunu göstermek için oradaydı. Bu noktada Fonseca'lardan ayrışıyorlardı: Castro'ların önceki hayatlarından bugüne taşıdığı tek şey, pek çok kuşak öncesinde buldukları bu şeydi. Hanedan arması dışında, salonunun duvarlarında yalnızca oğlanların spor formalarıyla çekilmiş fotoğrafları ve Bebe'nin psikoloji bölümünü bitirdiğini gösteren diploması vardı. Psikoloji hem de. Hey allahım.

Buz gibi soğuk merdivenlerden indiler. Bodrum loştu, bir köşeden gelen cılız ışık bir düzine kadar kancayla asılı

birkaç buzağı, hindi ve yarım ineğin hatlarını vurguluyordu. Elfekkak bir şey sormadı ama kalkan kaşlarını gören Castro, Dışardaki etlere güvenmiyoruz, dedi.

Özel mezbahanın bitişiğindeki bir odada karton kutuların üzerine yatırılmış Romeo'yu gördü. Bir bacağı yana düşmüştü, sanki bir çırpıda kalkıvermek için onu öyle yana atmıştı. Sessizce bedeninin etrafında toplandılar. Yalnızca Nelandertal ellerini ovuşturup, Ne berbat bir soğuk, dedi. Vicky yaklaştı ve önceden Romeo olan şeyi inceledi. Elfekkak kirli olduğunu gördü, hâlâ alkol kokuyordu ve parmak boğumlarında bazı izler vardı ama yüzünde hiç darbe emaresi yoktu. Vicky şimdi kafasına bakıyordu, gömleğinin düğmelerini açıyor ve eliyle mavi bir morluğun altında kaybolmuş kaburgalarını yokluyordu. Elfekkak, elleri ceplerinde onları izleyen oğlanlara döndü.

Neler oldu gençler?

Oğlanlar ile baba birbirlerine çok benziyordu, ancak saçlarının azlığı ya da çokluğuyla ayırt edilebiliyorlardı, bir de içlerinde yaşadıklarını dışarı yansıtma biçimlerinden. Büyük oğlan omuzlarını kaldırdı ve çocuksu bir edayla, Biz ona hiçbir şey yapmadık, dedi, evet, öncesinde biraz atışmıştık ama dövüşmedik.

Onu severdik, dedi ufak oğlan, yan gözle babasına baktı ve devam etti, burada büyüğümüz hep Fonseca'ların rezil birer sahtekâr ve çıkarcı olduğunu söyler ama bu çocuk iyi birisiydi.

Peki ne dediniz birbirinize? Sevgi Yolu'nda oldu bu, değil mi?

Aynen, dedi büyük, onu gördüğümüzde Başkalaşım'a gi-

riyorduk, o farklı bir yöne doğru ilerlediğinden pahalı striptiz kulüplerine gittiğini düşündük, kardeşim ona bağırdı, Hey parfümlü güzel, burası Las Vegas değil, biliyorsun, diye, o da, Siktiğimin çulsuzları, param var ki geliyorum, ben banknotla geziyorum, bozukluklarla değil, dedi. Böyle şeyler işte.

Ama sadece atışıyorduk, dedi küçük olan, kavga çıkarmaya çalışıyormuşuz gibi görünse de öyle değildi.

İnsanın başka türlü nasıl konuşacağını bilmediği insanlar vardır, dedi büyük kardeş.

Elfekkak başıyla onayladı. Neden bahsettiğini biliyordu.

Sonra?

Üstünden epey zaman geçti, dedi büyük, biz sonra diğer kulüpleri de dolaşmak için çıktık ve öyle dolanırken Romeo'yu yeniden gördük, körkütük sarhoştu, park yerindeydi, kim bilir nereye gidecekti ama böyle sağa sola sallanıyordu ve tam o anda bir kamyonet çarptı, geri geri geliyordu, muhtemelen onu görmediler bile.

Elfekkak bir an şaşıp kaldı ama söylenenleri doğrulamak için bile olsa dönüp Vicky'ye bakmak istemedi.

Bir araç mı? Bunu bir aracın yaptığını mı söylüyorsun?

Aynen. Ona çarptı ve basıp gitti. Kardeşimle ben hemen nasıl olduğuna bakmaya gittik. Rahat nefes alamıyordu ama bizden ambulans çağırmamamızı istedi, birazdan geçeceğini söyledi. Onu kaldırıp arabamın arka koltuğuna yerleştirdik. Sonra hemen gaza bastık ama yolda bize onu hastaneye götürmeyelim diye yalvardı, acısı geçinceye kadar bir süre tutalım yeterdi, sonra kendisi evine giderdi, öyle dedi.

Elfekkak oğlanlara yaklaştı ve kötü bağlanmış bir yalan arayarak sırayla gözlerinin içine baktı.

Ona bir şey yapmadınız yani, her şey böyle oldu. Eminsiniz.

Oğlanlar başlarıyla onayladı.

Tamam, dedi büyük oğlan, hepsi bu değil. Onu buraya getirdik, bir doktor çağıracaktık ama eve girer girmez önce gevşeyip rahatladı, sonra birden iyice ağırlaştı, biz ancak birkaç dakika sonra anladık öldüğünü, çünkü o kadar kötü olduğunu düşünmemiştik.

Nasıl yani, buraya mı getirdiniz? O kadar kötüydü ve siz onu buraya, aşağıya mı getirdiniz?

Hayır, yukarıda, salondaydık. Ama sonra birisi aradı.

Bir kız, diye araya girdi küçük.

Evet, bir kız, bize Bebe'nin Fonseca'ların elinde olduğunu ve Romeo'yu onlara götürünceye kadar onu vermeyeceklerini söyledi. Bu yüzden biz de artık kimseyi aramadık, bozulmasın diye de buraya, aşağı taşıdık.

Elfekkak, Vicky'nin şimdi ellerini incelediği Romeo'ya döndü. Katılaşmış görünüyordu ama öldüğü için değil, ölümünden önce yaşadığı şeylerden katılaşmışa benziyordu, belki ölmek de azıcık soldurmuştu rengini ama sanki öncesinden gelen çok daha güçlü bir acısı vardı.

Bize bir dakika müsaade edin, dedi Elfekkak özel olarak kimseye yönelmeden ve Castro'lar odadan çıktı.

Bu arada, dedi Mennonit, birileri iyi bir benzetmek için seni arıyor. Eleman komşularından birinin sevgilisiymiş. Arkanı kolla dostum.

Hassiktir, iyi de nasıl haberi olmuştu bu küçük kendini beğenmiş sevgilinin? Peki ya buralı bile olmayan Mennonit nasıl oluyordu da bunu biliyordu?

Bu bir tavsiye mi yoksa uyarı mı?

İkisi de, ama kimse bunu yapmamı söylemedi. Küçük serseri pek taşaklı bir şey değil galiba, seni benzetecek sağlam birini arıyormuş. Tanıdığım birine sormuş, ben de sana iletiyorum, avantadan yani.

Elfekkak ta'am manasında bir hareket yaptı ve, Peki buna ne diyorsun? dedi.

Mennonit kollarını kavuşturup Romeo'ya baktı.

Bence doğruyu söylüyorlar.

Hepsini değil, dedi Vicky, kamyonet mevzusunda onlara inanıyorum ama bu, ellerinin halini açıklamaz.

Ah, dedi Mennonit, onu ben yaptım.

İkisi ona bakakaldı.

Kavgada ölmüş olmak için fazla süssüzdü.

Ama kavgada ölmedi.

Babası buna inanacak değil herhalde, değil mi? Burada oğluna hiçbir şey yapılmadığına ikna etmeye çalışarak durumu niye daha da kötüleştirelim? Bu iki aile yıllardır kanlı bıçaklı. O halde bırakalım neye inanmak istiyorlarsa inansınlar, oğullarını kahraman gibi gömsünler. Nasıl olsa birileri aksine ikna etti diye yatışmayacaklar, mecalsiz kalıncaya kadar sürecek öfkeleri. Olup biteni anlatın ama bırakın öncesinde ellerin karıştığı bir kavga da olsun işin içinde.

Vicky bir şey diyecek gibi oldu. Önce vazgeçti, sonra söyledi. Ama neden kendisini hastaneye götürmelerine izin vermedi?

Orasını ben de anlamadım, kim bilir, dedi Mennonit.

Odadan çıktılar ve Romeo yeniden yalnız kaldı. Yukarıya, Castro'ların yanına gittiler, dışarı çıkacakları sırada anne

göründü, korkmuş ve rengi solmuş haldeydi, Elfekkak'tan rica etti, Söyleyin bana, ne yaptılar benim küçük kızıma?

Elfekkak, Mennonit'in taktiğinin onda işlemeyeceğini düşündü ve, Aşağı yukarı burada olanların aynısı, dedi, kimseyi suçlayamamayacağımız bir talihsizlik.

Ne diyorsunuz? Öldü mü yani? Birbirimizin kazara ölmüş çocuklarını mı tutuyoruz elimizde? Bunu mu söylüyorsunuz?

Onun gibi bir şey, evet.

Anne gözlerini gözlerine dikti ve, Olmaz öyle şey, dedi.

Birisi, herhangi biri, herhangi bir orospunun evladı bir halt yiyor, sonra bizim de buna bir isim bulmamız gerekiyor, diye düşündü, ya da bu haltı kavrayabileceğimiz bir noktaya çeken farklı bir ad.

Sürgündeki adam namı diğer Mennonit. Kalbi kırık adam namı diğer Elfekkak. Zavallı yalnız ruhum namı diğer Gözlerimdeki ışık. Zavallı kimsesiz kadın namı diğer Nereye gidecek şimdi. İntikam namı diğer Ödeşme. Siki tuttuk namı diğer Endişelenmeyin. Horgörü namı diğer Kim hatırlar seni. Nasıl da korkuyorum namı diğer Ben bir şey görmedim. Nasıl da korkuyorum namı diğer Ben böyle iyiyim. Herhangi bir orospunun evladı namı diğer Tıpkı babası. Ben de bunu bekliyordum namı diğer Sanmayın ki bu yanınıza kalır. Ehlileştirilmiş dil namı diğer Gerçeğin ta kendisi.

Kondom almam gerek, diye hatırladı Elfekkak sesli olarak.

Vicky ona müstehzi bir bakış attı.

Hayırdır, ellerin nasır mı tuttu?

Hayır ama bazen mucizeler de oluyor.

Vicky, Yeme bizi, ne mucizesinden bahsediyorsun, dercesine bir ifadeyle baktı. Vicky anlayamazdı. Vicky güzeldi, haşindi, bir odayı sağlam adımlarla geçmeye alışmıştı, göz koyduğu tipi taşaklarından tutup götürmeye, herifçioğluna beynini siktirmeden onu dosdoğru yatağa sürüklemeye alışmıştı. Düzüşecek birini bulmak için çabalaması gerekmemişti hiç, yine de bu hali kendisinde ona karşı bir acıma hissi uyandırıyordu, tıpkı büyük bir şehirde büyüdükleri için büyük bir şehirle ilk kez karşılaşıldığında neler hissedildiğini bilmeyenlere ya da ilk kez kendini yakışıklı hissetmenin ne demek olduğunu hiç hatırlamayanlara ya da insanın öpüşmesinin imkânsız olduğunu düşündüğü birisini ilk kez öpmesinin ne demek olduğunu bilmeyenlere duyulan acıma gibi; mucizelerden bihaberdi onlar.

Evet, hatunların kafası bazen hiç basmıyor değil mi, dedi Nelandertal.

Of tanrım, dedi Vicky.

Aha, şimdi yine benimle hırlaşacaksın.

Hayır hırlaşmayacağım, sadece hiç ama hiçbir şey anlamıyorsun. Erkekler bir iskemleyle bile düzüşebilir, bir bacağı olmasa bile, ama kadınlar çirkin biriyle ya da bir gerzekle düzüşürlerse ne bulursak onunla düzüşmek istediğimizden değildir bu, kadınların bunun sadece bir başlangıç olduğunu bilmesindendir, arkası nasıl olsa gelecektir. Siz bunu ancak yıllar sonra anlarsınız, artık önünüze çıkan her şeye binmeyi bıraktığınız zaman.

Teşekkürler kraliçem, bir gün bizi de takdir edeceğini biliyordum.

Ama bu sadece ruhu olan erkekler için geçerli Nelan.

Belki de Vicky her şeyi başka türlü anlıyordu. Her ne ise Elfekkak frene basıp onları kendi sessizlikleriyle baş başa bıraktı, çünkü bir eczane görmüştü. Otomobilden indi ama hemen sonra eczanenin kapalı olduğunu fark etti ve birilerinin demir kepenge bir boru ya da sopayla ya da umutsuz yumruklarla defalarca vurmuş olduğunu ve kepengin yanında kurşunkalemle yazılmış bir MASKE KALMADI notu olduğunu fark etti.

Kahretsin. Neyse, daha yapacak işleri vardı. Belki yolda açık bir tane görürdü. Vosvosa döndü, Vicky ve Nelan'ın sessizliğini dinlememek için camı indirdi ama bu sefer de sokağın sessizliği doldu içeri: korkunun insanların kafasında ekip büyüttüğü antenlerden yayılan delice sinyallerin mahsulü bir sessizlik. Kapalı kapıların ardındaki gerginliği hissedebiliyordu ama oradan bir an önce çıkma isteğini hissedemiyordu. Herkesin evde kalmayı böyle kolayca kabul etmesi dehşet vericiydi.

Dosdoğru Castro'ların evine sürdü ama durmadı, evin bulunduğu adanın etrafında iki tur atıp Las Pericas'a yöneldi. Nerelerde yol kontrolü olduğunu görmesi gerekiyordu, mutlaka denk gelecekti, biliyordu; insan ne kadar istese de serbest geçiş diye bir şey yoktu. Las Pericas'a varmadan bir blok önce bir cenaze alayıyla daha karşılaştılar. Normalde bütün o yaslı arabaları beklemek zorunda kalmamak için geçip giderdi ama bu görüp görebileceği en hüzünlü alaydı, cenaze arabasında yalnızca şoför vardı ve onu sadece, içinde ağzı maskeli tek bir kişinin olduğu bir vosvos takip ediyordu.

Las Pericas'ın bulunduğu adanın etrafından dolandı, sü-

rekli sokakları gözleyerek Nelandertal'in evine devam etti. Hiç olmadığı kadar az engel varmış gibi görünüyordu ama evlerin kapıları altından sızan korku onu geriyordu; her köşede duruyor, etrafı gözlüyor, her yirmi saniyede bir dikiz aynasına bakıyor ve hep aynı şeyi görüyordu: üstüne atılmak üzere olan asfalt. Bu fokurtu eskiden beri vardı aslında ama şimdi köpüklerinin de yükseldiğini görüyordu.

Nelandertal'i evine bıraktı, kimseye veda etmeden inip gitti. Vicky'nin evine yöneldi. Yolda cenaze alayıyla yeniden karşılaştılar, çevirmeye yakalanmışlardı. Bir asker tabutu açıyordu, diğer ikisi şoförü ve cenaze sahibini sorguluyordu.

Götlekler, dedi Vicky, sanki zavallı ölü silah taşıyacak.

Bir eczanenin daha önünden geçtiler, o da kapalıydı, penceresinde CENAZE NEDENİYLE KAPALIYIZ yazan bir not vardı. Vicky'yi evine bıraktıktan sonra kendi evine sürdü. Aileler arasındaki gerginliği düşününce, belki de takası burada, kendi evinde yapmak daha iyiydi. Evine ulaştığında komşu dairelerden birinin duvarında HADİ TEMİZLEYİN BAKALIM AŞAĞILIK DOMUZLAR, SİZİN YÜZÜNÜZDEN BU HALDEYİZ yazdığını gördü. Ve evet, dış kapıdan içeri doğru uzanan siyah bir birikinti de gördü ama üzerinde uçuşan sinekler yoktu. Yukarı baktı. Yıldızları gizleyen hareketsiz bulutların oluşturduğu bir duvardan başka şey görünmüyordu.

Büyük Ev'e girdi. Koridorun başına geldiğinde önündeki dört kapıdan hangisine yöneleceğini düşünerek bir an duraksadı. Anemik öğrencinin evine mi, niye ortalığı karıştırıyorsun diye iki tokatlamak için; Üç Kere Sarışın'ınkine mi, diz çöküp, Lütfen, en sevdiğin şeylerin hatırına, azıcık daha bekle, diye rica etmek için; kendi evine mi, neler olup

bittiğini görmek için, yoksa La Ñora'nınkine mi, takas konusunda yoklamak için? Evet, buydu.

Kapıyı çaldı. Yaklaştığını duymadı, La Ñora gözetleme deliğinden bile bakmadan hemen açtı kapıyı. Elfekkak'ı tuhaf bir dikkatle, tanımaya ya da uzağında tutmaya çalışır gibi süzdü. Bir şey demedi.

İyi akşamlar señora, dedi Elfekkak.

Gece oldu artık, dedi La Ñora alışkanlıkla, aslında hiçbir şey dememiş gibi görünerek.

Doğru, gece oldu, dinleyin señora, yalnızca sizi haberdar etmek istedim, yarın burada misafirlerim olacak. Çok kısa süreliğine, bana bir şey teslim etmeye gelip gidecekler ama biraz kalabalık olacaklar.

La Ñora yüz ifadesini hiç değiştirmeden bakıyordu.

Bir gürültü duyarsanız telaş etmeyin diye söylüyorum.

Birilerini getireceksiniz, dedi La Ñora, ve benim ortaya çıkmamamı istiyorsunuz.

Zehir gibiydi La Ñora. Elfekkak gülümsedi.

Sadece telaşlanmayın diye señora.

La Ñora başıyla onayladı. Elfekkak başını iyi geceler manasında hafifçe eğip geri döndü. Tam evine girecekken La Ñora, Avukat bey, dedi, sonra duraksadı, delikanlıyı, diye tekrar konuşmayı denedi, onu hiç gördünüz mü?

La Ñora ona gözleriyle, Yanıt ver ama fazla kurcalama, diyordu. İlk bakışta her zamanki gibi katı ve soğuk görünüyordu ama Elfekkak şimdi onda sevecen bir titreşim fark etmişti, neredeyse kadına sarılacaktı; ama hayır, yapmayacaktı. Anemik öğrenci düşünsündü bunu.

Hayır, dedi, ama görürsem size haber ederim.

La Ñora başıyla onaylayıp kapıyı kapadı. Elfekkak zihninde La Ñora ve anemik öğrencinin görüntüleriyle cebelleşerek birkaç saniye kapının önünde dikildi, evinde iki gün önceden kalan paskalya çöreğini yedi ve gidip Üç Kere Sarışın'ın kapısını çaldı. Her adımında biçim alan bedeninin yaklaştığını duydu, sonra deliğin arkasındaki ışık kayboldu. Açılmayan kapının iki yanında bir süre sessizce nefes alıp verdiler. Üç Kere Sarışın sonunda, Bütün gün maskeni taktın mı? diye sordu.

Evet, diye yalan söyledi Elfekkak.

Üç Kere Sarışın bir dakika daha bekledi, sonra çok yavaşça açtı kapıyı. Bir adım geri çekildi, Elfekkak içeri girdi ve kapıyı kapadı. Hemen ardından Üç Kere Sarışın'ı köşeye sıkıştırdı, maskesini indirip öpmeye başladı. Kadın kendini bırakmakla yetinmişti; kolları düşük, bedeni gevşek ama dili hazırdı. O an Elfekkak gün boyu yüzüne solumuş olan tüm insanları düşündü, ensesinde eğleşen böceği, çoktan damarlarında kaynamaya başlayan kim bilir neyi, ve buna rağmen şimdi buradaydı, şuursuz bir pislik, önündeki iki noktalı mucizevi memelerin karşısında gerçekten tam bir orospu çocuğuydu. Mutlaka Elfekkak'ın içini altüst eden o kara köpeği hissetmiş olmalıydı ya da sadece öğrenmek istemişti, çünkü Üç Kere Sarışın onu birden yana itti.

Kiminle konuştun?

Bir sürü insanla.

Benim hakkımda kiminle konuştun rezil? dedi son heceyi vurgularken Elfekkak'ın bir kolunu kırmızı ojeli uzun tırnağıyla çimdikleyerek.

Hiç kimseyle. Neden?

Sen gittikten sonra aşkım geldi, çıldırmış gibiydi, kavga çıkarmak istedi, evime kimi aldığımı sordu ve başka bir sürü şey.

Ben değildim. Lanet komşudur.

Üç Kere Sarışın şaşırmış görünmedi.

Biliyorum.

O zaman niye soruyorsun?

Çünkü erkekler hep konuşur. Sanki arkadaşlarına her şeyi rapor etmeleri gerekiyor. Aptallar.

Hayda. Üç Kere Sarışın karanlığa bir kurşun sıkmış ve tam iki kaşının ortasından vurmuştu onu. Yetmezmiş gibi, bir başka orospu çocuğuna da Aşkım demişti.

Hoşça kal bile demeden çekip gitti, diye devam etti kadın acılı bir yüzle. Elfekkak yanağını okşadı.

Çok üzgünsün yani? dedi yapmacıklı.

Hayır.

Üç Kere Sarışın bir elini gömleğinin altına soktu ve göğsünde gezdirdi, sonra birden elini pantolonunun içine sokup aletini sıktı ve tartıyormuş gibi taşaklarını avuçladı.

Kondom, dedi.

Elfekkak boynundan tuttu ve öpmeye başladı. Kadın ayrılmak istedi ama hayır, o kesinlikle böyle bir şey olsun istemiyordu, sonra kafasından sinekleri, insanları, kapalı eczaneleri kovmaya çalıştı ama ne çare, Üç Kere Sarışın sonunda kolundan kurtulup bir kenara kaçtı ve, Kon-do-mu-çı-kar, dedi.

Elfekkak bir saniyeliğine, Du bi düşüneyim, nereye koymuştum, yüzü takındı, sonra bir an yine belki açık bir eczane bulacağını düşünerek çaresizce umutlandı ama daha o

yeni bir yalana başlamadan, Almadın, dedi Üç Kere Sarışın. Seni aptal komşu. Gidip almadın.

Artık Elfekkak'a dokunmak bile istemiyormuş gibi çekti ellerini, kapıyı açtı ve, Hadi, yapacak işlerim var, dedi.

Bir saniye kadar gözleriyle rica etti, o da yine gözleriyle gidip annesiyle düzüşmesini önerdi ve Elfekkak alabildiğine yenik ve ezik bir halde çıktı, arkasından çarpılan kapının onu evine kadar iteleyen rüzgârına bıraktı kendini.

İçeri girdi ve kendini yatağa attı.

Bazı geceler, kara köpek gittiğinde, kendisini soğuktan koruyan başka bir hayvanın içinde uyuduğunu hayal ederdi. O gece gitmedi.

4

Uyku ile uyanıklık arasındaki loş ışıkta Óscar'ın uzattığı eli gördü ve birden yatağında doğruldu, çünkü o uzanan elde bu öldürmecenin nasıl başladığına dair bir anahtar olduğunu fark etmişti. Mennonit'i arayıp düşüncesini anlattı, Sevgi Yolu'nda buluşmayı kararlaştırdılar. Vosvosuna ve kapalı kapıların ardında uğuldayan sokaklara, sokakları gözetleyen tüfeklerin ve üniformalı ya da sivil çetelerin arasında yaptığı o bildik zikzaklara geri döndü. Başkalaşım'a vardığında Mennonit girişte bekliyordu. Tüm yolu aydınlatan ışıklar ve randevuevlerinin dışına park edilmiş araçlar yerli yerindeydi ama bir kulüpten diğerine gidip gelen insanlar ortada yoktu. Başkalaşım'a girdiler, Óscar'ı bulmaya çalışarak içerideki insanları taradı.

Mekân doluydu, sakin ama dolu. Masaların altında uyuyanlar vardı, masaların üstünde de, gerçek bir uykuyla uyumuş gibiydiler, alkol uykusuyla değil. Uyumamış olanlar dansçılarla konuşuyordu: Normalde kadınlar, onca sarhoşun karşısında böyle soyunmaları doğal bir şeymiş gibi

onlarla fazla ilgilenmezdi. Şimdi laflıyorlardı, kimsenin ağzından köpükler saçılmıyor, kimse kimsenin kalçasını avuçlamıyordu. Yalnızca barda bir sarhoş, Heeepsii buuu iştee... işte heeepsi buuu, diye tekrarlayıp duruyordu. Kalan herkes dolu tanelerinin dama düşmesini dinler gibi dikkatli ve sakindi.

Arkasından Óscar'ın, Günlerdir buradalar, dediğini duydu, dışarısı çok tehlikeli olduğu için diyorlar ama bana sorarsan hayatlarının fırsatını yakaladılar bu salgınla.

Görüyorum ki maskeler işe yaramış, dedi Elfekkak. Bir kız bir grup sarhoş için dans ediyordu, tamamen çıplaktı, sadece yüzünde bir maske vardı; sarhoşlara iyice yaklaşıp çıkaracakmış gibi bir hareket yapıyor, onlar da heyecanla çığlıklar atıyordu.

Ya, dedi Óscar, hem de nasıl.

Óscar, dedi Elfekkak, Fonseca'ların oğlan. Çıktığı mekândan emin misin?

Óscar bir saniye baktı ona; ikisi arasında bir güvenilirlik kontratı yazmaya, okumaya, imzalamaya ve tasdik etmeye yetecek bir saniyeydi bu.

Kızlarınkinden çıktı, evet, dedi. Oradaki kızları, yani çalışanları kastetmiyordu, müşteri olan kızları kastediyordu.

Sağ ol bro.

Başkalaşım'dan çıkıp Karabasan'a girdiler. Müşterisi daha azdı ama daha canlıydı, içeride neredeyse bir düzine kadar hanımefendi vardı, hepsi neşeli, sarhoş. Masalar arasında dolaşan iki üç dansçıyla içiyorlardı. Pist boştu.

Mennonit mekânın sahibesine yöneldi, uzun, kapkara saçları olan iri, şık bir hanımdı.

Bir delikanlıyı arıyorum.

Burada daha çok kadınlara hizmet ediyoruz ama bir ayarlama yapmak her zaman mümkündür.

Mennonit aşk yuvasını gözleriyle taradı, mekândaki çok az erkeği inceledikten sonra, Burada çalışan ve erkek arkadaşı olan birisini, dedi.

Patroniçe onları kuşkuyla süzdü. Sonra anladı.

Ah, şu olmalı, gencecik bir oğlanı gösterdi, neredeyse bir yeniyetmeydi, belki azıcık daha büyük; kendisine içki ısmarlayan bir kadına gülümsemeye çalışıyordu, Çok üzgün bugün, sevgilisiyle kavga etmiş galiba, normalde her gece onu almaya gelirdi ama dün görmedim.

Onun olduğu masaya yaklaştılar. Elfekkak çocukla takılan kadına doğru neredeyse yanağına dokunacak kadar eğildi.

Arkadaşım, onu bir dakikalığına ödünç istiyorum senden, yalnızca bir soru soracağım, sonra geri veririm.

Kadın diplomatik biçimde kirpiklerini kırparak onay verdi, Mennonit oğlana başıyla yandaki masaya gelmesini işaret etti.

Erkeklerle düzüşmüyorum, dedi oğlan oturur oturmaz.

Biliyoruz, dedi Mennonit, sadece bir tanesiyle düzüşüyorsun.

Mennonit kelimeleri tükürüyordu, ellerini sanki hiç beklenmedik bir anda bir tane indirmek için kaldıracakmış gibi masanın üzerine koymuştu. Oğlan birden korkuya kapılmış gibiydi. Elfekkak, Mennonit'ten daha yumuşak bir tavır takınarak bastırdı: İki gece önce ne oldu?

Geldi. Her zamanki mesele yüzünden tartıştık, bir el ha-

reketiyle mekânı gösterdi. Sonra çekip gitti. Kız kardeşini bile beklemedi.

Kız kardeşi ha. Hassiktir.

Birlikte mi geldiler?

Evet, sonra o koşarak çıktı, kız da bir dakika sonra çıktı peşinden, çok fazla insan vardı. Sonra ikisi de dönmedi.

Kalktılar ve gitmeye davrandılar ama çocuk Elfekkak'ı kolundan tuttu: Ne oldu ona?

Git uyu biraz, dedi Elfekkak. Ama söyle, yarın için sana izin versinler. O zamana iyice kesinleşir her şey.

Çıktılar, Elfekkak bir sigara yaktı ve vosvosun yanında sigara içerek bir süre ayakta durdu. Delfin'i araması gerekiyordu. Tuşladı.

Seni kötü bir haber vermek için arıyorum, dedi.

Delfin sessiz kaldı, daha doğrusu ağzı; akciğeri üfürüyordu yine.

Romeo öldü, dedi. Ama Castro'ların işi değil.

Delfin'in telefonun öbür ucundan nasıl üfürdüğünü dinledi, sonra yanıt vermeden kapamasını.

Bu tür haberler vermekten bıkmıştı ama şimdi daha çok bu haberi hayattayken çocuğu önemseyen muhtemelen tek kişiye vermemiş olduğu için kötü hissediyordu. Siktiğimin işi.

Birkaç saat bölük pörçük uyudu; dönen lastikler ve bir duvarda sıralanmış kedilerle dolu basit rüyaları dönüşümlü olarak görerek. Uyandığında cansızdı ama uyuşuk da değildi. Sıkıcı bir gün olsundu lütfen, deli saçması bir halüsinasyon değil.

Yeniden Gustavo'yu aradı, şu her şeyi bilen düzenbazı. Yoktu. Vosvosa bindi ve kendini bir sabah güdüsünün rehberliğine bırakıp kahvaltı niyetine *tamale* bulmak için Büyük Ev'in yakınlarında dolanmaya çıktı ama boş köşeye gelince sokaklarda kimse olmadığını hatırladı. Deli gibi acıkmıştı. Ve susamıştı. Ama su yalnızca yol kenarlarındaki birikintilerde ve aşağıya tek damla bile bırakmayan gri ve yoğun bulutlarda vardı. İnsanların, şehrin ve havanın riyakâr deliliği hep bir ağızdan öfkeyle söyleniyor, kim bilir ne dolaplar çeviriyorlardı.

Direksiyonu Las Pericas'a kırdı. Birden yolun ortasında bir şey gördü ve aniden frene bastı. Sanki bir paçavra yığınıydı ya da dilim dilim edilmiş birkaç köpek. Yanından geçerken ne olduğunu anlamaya çalışarak baktı: İkisi de değildi, çamurdan kapkara olmuş bir adamdı. Elfekkak'a tanıdık geldi. Camı indirip başını uzattı. Önceki gün karşılaştığı hurdacıydı. Ağzına maskeler tıkıştırılmıştı ve gözlerini Illuminati gibi kocaman açmıştı. Elfekkak camı kaldırıp yeniden hızlandı.

Las Pericas'ın ziline basmadan önce pantolonunun cebinden maskesini çıkardı, bir tarafı onca tükürüğe, öteki tarafı koca dünyaya maruz kalmaktan iyice katılaşmıştı, bir işe yaramazdı artık. Tekrar cebine soktu ve zile bastı.

İtaatsiz önce pencereden başını uzatıp baktı, sonra kapıyı açtı ve yana çekildi. Elfekkak girince Bebe'nin üzerine bir sürü buz torbası konmuş olduğunu gördü, hiç açılmamış torbalar. Üzerindeki onca buza rağmen Bebe'nin başladığı yeni hayat azıcık da olsa görülüyordu: Bir renk seçiliyor, kızın içine yeni bir şeyin yerleşmekte olduğu hissediliyordu.

Torbaları alıp kenara fırlattı. Sonra onu kaldırmayı denedi ama çok ağırdı. Yardım etmeyi kabul eder mi diye İtaatsiz'e baktı; önceleri olduğundan daha yumuşak görünüyordu ama sonra tek başına taşımaya karar verdi. Her şey yoluna girecek, dedi Bebe'nin göğüs kafesine eğilip onu kucaklarken. Kollarında Bebe'yle çıktı o kurşun rengi sabaha.

İtaatsiz, kendisinden istenmeden, yanından geçip vosvosun kapısını açtı ve rahatça yerleştirsin diye yan koltuğu öne itti. Henüz katılaşmamıştı, bu sayede Bebe'yi sanki uzun bir seyahatte azıcık kestirmek için arka koltuğa kıvrılmış da, başını arada bir kaldırıp, Geldik mi, geldik mi? diye soracakmış gibi yatırabildi.

Hey, n'oluyor? Sen nereye? dedi Elfekkak, İtaatsiz'in de vosvosa bindiğini görünce.

Seninle geliyorum.

Bu işler nasıldır anlatmadılar mı sana? Ben ve benim gibi olan diğer arkadaş önce her şeyin tamam olduğundan emin olacağız, ondan sonra sizinle değişimi yapacağız.

Evet biliyorum. Ama bana da onu nereye götürdüğünü görmemi söylediler. İpleri senin eline bile bırakmıyorlar.

Arabayı çalıştırdı. Köşeyi döner dönmez kollarında bir şeyle koşturan iki çocuk gördü. Neler döndüğünü hemen anladı ve yaklaştı. Gerçekten de birisi bir dükkânın kilidini kırmış, parti parti yağmalıyorlardı. Çakallar. Sonuçta olan olmuştu, kendisi de durup indi, birkaç şişe su, iki paket sandviç aldı, çocukların yetişemeyeceğini umarak yüksek bir rafa bir çift banknot bıraktı. Daha dükkândan çıkmadan sandviçleri yemeye başladı.

Sokaklardaki arabalar gittikçe azalıyordu. Normalde karşıdan karşıya geçmek için hayatını tehlikeye attığın bir caddede şimdi yalnızca evlerine kapanmış insanların birbirine duyduğu korku kalmıştı. Bir anda her birinin öbürü hakkındaki bütün önyargıları doğrulanmıştı sanki.

Hastalığı bilerek bulaştıran insanlar var diyorlar, dedi İtaatsiz, aynı şeyi düşünmüşler gibi.

Yanıt vermedi ama bakmak için döndü. Ellerini gördü: iki parmağının ucu sarıya çalan dolgun ve yumuşak ellerini. Herkes maskeli olduğu için şimdi gözlere ve ellere daha çok bakıyordu. Bu gidişle insanlar sonunda birbirlerini tırnaklarından tanıyacaktı.

Eniştenle tanıştım, diyerek onu hazırlıksız yakaladı. İtaatsiz korkmuş bir çocuğun ifadesiyle döndü.

Evet, diye devam etti Elfekkak, bana ne olduğunu anlatacak mısın?

İtaatsiz yola baktı ve kendine hâkim olmaya çalışarak ellerini kenetledi. Elfekkak onu biraz daha zorlamaya karar verdi.

Castro'lar ona hiçbir şey yapmadı değil mi?

İtaatsiz başını iki yana salladı.

Yapmadılar. Ben çıktığımda o zaten yerdeydi, onlar da yanına gidiyordu.

Peki sen neden gitmedin yanına?

Şimdi İtaatsiz'di kendi ellerine bakan, ya da ellerinin çok daha ötesine.

Elfekkak bir şey daha soracaktı ama kız, İnsanların onu kötü ya da üzgün görmesinden hazzetmezdi, dedi. Bilmiyorum, onu öyle gördüğüm için benden nefret eder diye

mi yanına gitmedim, yoksa çok sarhoştum ve durumu tam kavrayamadım mı, bilmiyorum. Nerdeyse hep sarhoşum bu aralar.

Nasıl olduğuna dair en ufak bir siktiğimin fikri olsaydı bu kız şimdi ağlardı, diye düşündü Elfekkak, kızın alabildiğine yenik gözlerini arabanın zeminine doğru indirdiğini gördü. Ve tam o anda İtaatsiz ağladı, az ağladı, kendini bırakmadan, hiçbir jest yapmadan, belki ağladığının bile farkında olmadan.

Dışarı çıkmak istemiyordu, hiç çıkmak istemiyordu, diye tekrarladı, onu korkutuyordu bu saçmalık, bu hasta insanlar, tüm bu kan öksüren aşağılık tipler, doktora gitmeyi de sevmezdi, onca siktiğimin hastasının olduğu yere yaklaşmaktan ödü kopardı.

O zaman neden yakaladınız Bebe'yi?

Babam söyledi, Biz de Castro'lardan birini bulacağız, dedi, bu sefer bunu ödeyecekler, aynen böyle dedi. Ben de dışarı çıktım, çünkü birkaç kere Bebe'yi buralarda görmüştüm, hep yalnız oluyordu. Onu bulduğumda evinden yeni çıkmıştı, kötü görünüyordu, benimle gelmesini söyledim, geldi, bana hiçbir şey sormadı, nereye bile demedi. Onu eve götürdüm, babam çok memnun oldu, arabaya bindirip Las Pericas'a götürdük. Orada ağzından kan geldiğini gördüm. Onu yatırdık ama çok yaşamadı.

Delfin'e sormadın mı neden böyle yaptığını?

Sordum ama bir şey demedi: Aileye sadık olmalısın, sana emrettiğimi yap, dedi sadece. O zaman, Belki Romeo o kadar da kötü durumda değildir, dedim ama iyi olduğuna inandı mı ya da Castro'lara karşı duyduğu şey her neyse o

mu ağır bastı, bilmiyorum, çünkü bana şöyle dedi: O benim oğlum, istersem onu yerim.

İnsanların mezar taşlarına yalnızca nefesleriyle bile olsa yazdıkları şeyler vardır. Seni sonsuza dek seveceğim. Seni affedemiyorum. Beni unutun. Geri döneceğim. Bunun hesabını verecekler. Taşlara kakılanlardan daha kalıcıdırlar. Elfekkak'ın işi bunları silmekti. Hiçbir konuda öne çıkmazdı, yalnızca edilen lanetleri etkisizleştirir, insanları sıkıştıkları köşeden ve verdikleri sözlerden kurtarırdı. Tam da kimsenin ayağına takılmadığı için, işleri bitince alet kutusuna geri konan ve teşekkür etmelerini gerektirmeyen bir tornavida gibi kullanabiliyorlardı onu. Bu mesele burada aramızda halledilirdi, bu sır burada aramızda kalırdı, bu borcu burada aramızda silerdik, bu kanıtı burada aramızda uydururduk; pis işler hep tedbir demekti.

Taşlara yazılmış hakikatleri silikleştirmek; bunu iyi biliyordu. Ama parça parça yalanlardan oluşan bu yalnız ölüler hikâyesini neresinden tutacağını hâlâ bilmiyordu. Sağlam yalanlardı ama sonuçta yalandılar.

Dikiz aynasından birkaç metre arkalarına yapışan siyah bir pikap gördü. Geçmesi için yavaşladı ama araç yanına yanaştı, içinden biri arka koltuktaki Bebe'ye baktı ve yollarını kestiler. İçinden tam anlamıyla dalyarak suratlı iki dalyarak indi. Yolcu tarafından inenin Elfekkak'a yanlarına gelmesini emretmesine gerek kalmadı, Elfekkak kontağı kapayıp çoktan inmişti. Dalyaraklar maske de takmıyordu.

Kız da insin, dedi biri.

İnsanların böyle araba dolusu öldüğü başka dönemleri de olmuştu şehrin ama bunlar maden işçilerinin yakalandığı siyah akciğer hastalığı ya da maden kazalarıyla olurdu genelde. Belki de hayat kısa olduğu için şehir insanları başkalarının yaptığı işlere karışmamayı öğrenmişti: Hayat zaten fazlasıyla kahpe, ötekiler için endişelenmeye fırsat yok. O bildik kalıplara, aralarına mesafe koymak için gün boyu yineledikleri o iyigünlere, nasılsınıza, şükürlerolsuna, nezahmetettinize o kadar bağlı olmaları da belki yine bu yüzdendi. Ama bu dalyarakların o görgüden, o edepten haberleri yoktu.

İtaatsiz arabadan indi, Elfekkak'ın arkasında durup kollarını kavuşturdu.

Arabadaki kıza ne yaptın? diye sordu biri.

Hiçbir şey, bu siktiğimin şeyinden öldü.

Dalyarak kara gözlüklerini düzeltti, vosvosa birkaç adım yaklaştı, Bebe'ye birkaç saniye bakıp döndü.

Bedeni lazım mı sana?

Aynen, dedi Elfekkak, onu teslim etmem gerektiği için böyle dolanıp duruyorum sokaklarda.

Bize de bir tane lazım da ondan, dedi dalyarak, ama mesele değil, her yerde sürüyle var zaten.

Diğer dalyarağa bir şey söyledi, arabaya bindiler. Elfekkak ve İtaatsiz de araçlarına döndü.

Normalde ölülerin bozulmaya başlaması gerekir, yaşayanların değil, dedi İtaatsiz.

Kızın sözleri Elfekkak'ta bir herkesi unutma ve herkes tarafından unutulma isteği doğurdu, bir taşın altına girme ya da bir dolabın üstüne çıkma isteği. Kim bilir neden böyle

rehine gibi bıraktılar bizi burada, diye düşündü, bizi kurtarmak için de bir başka Elfekkak uğraşmış olmalı.

Büyük Ev'e geldiklerinde önden yolu açsın diye anahtarları İtaatsiz'e verdi, sonra Bebe'yi içeri aldı ve yatağa yatırdı. İtaatsiz, Elfekkak'ın bir mağarada yaşamamasına şaşırmış gibi bir süre eşyalarını inceledi, sonra, Ben gidiyorum, dedi, bize haber vermeden bir yere götürme.

Ve gitti.

Elfekkak yatağın karşısındaki masaya yaslandı ve Bebe'ye bir profesyonel gözüyle bakmayı denedi ama zorlandı, daha çok gidip elini tutmak istiyordu. Tuttu da. Soğuktu ama hâlâ biraz yumuşaktı.

Şimdi seni biraz süsleyeceğiz güzel kız, dedi.

Doğruldu, kızın eteğini düzeltti, gözkapaklarını iyice kapadı, kaşlarını taradı. Aylardır kullanmadığı ütüyü buldu, Bebe'nin hırkasını çıkardı, masanın üzerinde ütüleyip yeniden giydirdi.

Başka? Başka çok şey vardı ama ne nasıl yapacağını biliyordu ne de yapmak istiyordu. Vicky'den yardım isteyecekti. Telefonunu çıkardı, çekmiyordu.

Sokağa çıktı, Vicky'yle evine gelmesi için sözleşti, sonra Nelandertal'i aradı, Gel hadi, vakit nerdeyse geldi.

Tam yeniden Büyük Ev'e girecekti ki köşeden dönen Üç Kere Sarışın'ı gördü. Kapının önünde durup bekledi, yaklaşınca elleriyle hayırdır işareti yaptı.

Üç Kere Sarışın başını arkaya atarak konuştu, Senden bir fayda gelmeyeceğini anlayınca...

Elinden tuttu ve Büyük Ev'e doğru çekti onu. Külodu-

nun çizgileriyle ona, bugün kesinlikle ona gülümseyerek önünden yürüdü. Elfekkak kadının evine girmeden önce, Dur, dedi, gidip kapıyı kapayayım.

Sanki içerde hazinen var, dedi kadın, bugün o içerideki-ni korumak için birilerini bıçaklamayı bile göze alabilecek durumda olduğunu bilmiyordu.

Kapıyı kilitledi ve Üç Kere Sarışın'ın evine döndü. Üç Kere Sarışın onu odasına götürdü, yatağı işaret etti: Uzan.

Elfekkak uzandı, kendisi üzerindekileri çıkarmaya çalı-şırken kadın çoktan soyunmuştu. Bu onu ilk defa tümüyle çıplak görüşüydü, tazecik tenli ışıl ışıl bir mucizeydi. Sandı ki kasıklarından merkeze doğru kılları alınmış pubisini gö-rür görmez boşalacaktı, şimdi son seferinden daha büyük ve hazır görünen memelerini emeceğini hayal edince bo-şalacaktı ya da kalçalarına elini yerleştirdiğinde duyduğu o hazzı düşünerek yahut onu nasıl yatağa atacağını düşüne-rek boşalacaktı ama şimdi, oh, teşekkürler aziz, abazanların azizi, işte sonunda düzüşeceklerdi, kalkmak istedi, kadın durdurdu, Uzan dedim sana!

Uzandı ve Üç Kere Sarışın'ın iki eliyle aletini tutuşuna baktı, sonra kadın yatağın üzerinde diz çöktü ve ağzına aldı.

Kadın dalgayı ağzı ve elleriyle turlarken Elfekkak yatağın kenarlarına tutundu. Tamam demek istiyordu ama asla, asla tamam demeyecekti, yine de kadın tam zamanında dalga-yı ağzından çıkardı ve, Hazır, dedi. Komodinin üzerindeki kondom paketini açıp içinden bir tane alırken Elfekkak sor-du, Sokaktan çok korkmuyor muydun sen?

Ben başkalarının yaptığı aptallıklardan korkarım. Kendi-minkilerden değil.

Kondomu taktı.

Sen bir şey yapma, dedi.

Bacaklarını açarak üzerine yerleşti ve dalgayı usulca içine aldı. Elfekkak dalgasının sıcaklığının kadının organında ilerledikçe nasıl değiştiğini hissedebiliyordu. Üç Kere Sarışın daireler çizerek hareket etmeye başladı, neredeyse hiç hareket etmeden hareket ediyordu, içeriden dışarıya. Sonra kendini onun bedeninin üzerine bıraktı, göğsüne memeleriyle sürtündü, dilini ağzına soktu, o da ellerini kadının sırtından aşağı kaydırdı ve onu hareket etmeyi sürdüren kalçalarından kavradı. Her şey daha iyiydi. Kadın daha iyiydi, hayat daha iyiydi, dalgasıyla ıslanan bu kadın başına gelebilecek en iyi şeydi, bundan sonra daha ne kadar yaşayacak olursa olsun. Kendisinin de kadını becerebileceğini ima edecek en ufak bir hareket bile yapmaya kalkışmadı ve sonunda yeniden üzerinde doğruluncaya kadar kadın onu tek başına kendi ritminde becerdi, sanki kemikleri yerlerinden çıkıyormuş gibi, kollarını iyice arkaya atıp her kasılışında kesik kesik tek bir ses çıkararak boşaldı. Sonra yeniden üzerine bıraktı kendini, o da elleriyle kalçalarını hareket ettirdi, sonunda adam da gelinceye kadar kadın kısa iç çekişlerle parça parça gelmeye devam etti.

Hangi renkleri gördün? dedi adam.

Kara, dedi kadın.

Dışarıdan bir gürültü duydu. Öteki içgüdüleri hemen harekete geçti, Üç Kere Sarışın'ı yavaşça itti, kalktı, pantolonunu ve gömleğini giyip çıktı.

Delfin Büyük Ev'deydi. Elfekkak'ın kapısına eğilmiş, ara-

lığa bir kredi kartı sokarak dili indirmeye çalışıyordu. Hemen yanındaki İtaatsiz endişeyle ona bakıyordu.

Ne oldu Patron? dedi Elfekkak.

Delfin döndü, Elfekkak'a baktı, başından çıplak ayaklarına kadar şöyle bir süzdü ve, Buraya getirirken bana haber vermediniz, dedi. Ona küçük bir hatıra bırakma şansım bile olmadı. Sen ne yapıyorsan devam et, seni rahatsız etmeyeyim.

Yapamazsınız Patron.

Delfin güçlükle doğruldu ve Elfekkak'ın gözlerine baktı.

Bana güven delikanlı, ben seni kollarım.

Ve yanağına birkaç cılız tokat indirdi.

Elfekkak kapının arkasında kara köpeğini hissetti, sessiz, ilk gördüğündeki kadar uyuşuk, tıpkı Delfin yıllar önce kendisine tam olarak aynı şeyi söylediği zamanki haliyle.

Elfekkak o zamanlar Elfekkak değildi daha, ülkenin en düşük mahkemelerinde iş kovalayan kıçı kırık bir avukattı.

Devlet için çalışan birkaç sivil, kanlar içindeki bir adamı yeniden dövmek için hücresine gelmişti, dayanamayacağı kadar çok darbe alan adam neredeyse bir kütle halindeydi zaten. Dikkat et kaçmasın, dediler giderken, sanki adamın bir köşeye yığılıp orada şişmekten başka bir şey yapacak hali varmış gibi.

Adamın bilinci gidip gidip geliyordu, bu git gellerin birinde fena benzetilmiş olan ama hâlâ gören tek gözüyle ona bakıp kaldı. Boş bir bakıştı, yalın bir ışığın olabilecek en yalın haliydi, kalan son gücünü bakışında toplayıncaya kadar sürdü bu ışık ve büyüyen gözbebekleriyle bir şey dedi. Yardım et bana, ya da, Beni yalnız bırakma, ya da, Beni tut, ya da, Beni kurtar. Adama yaklaştı, elleriyle havada, Ne, ne,

ne diyorsun, ne yapayım? manasında birtakım hareketler yaptı. Adam nispeten iyi durumdaki gözüyle ona tutunmaya devam etti, gözü yavaş yavaş küçüldü, ardından son bir nefesle son bir kez daha büyüdü ama o, adamın elini bile tutamadı, tam yüzünün karşısına çömelmiş halde, yine tek kelime bile edemeden ama gözleriyle, Bekle, bekle, şimdi hallederiz, diyerek baktı.

Birkaç dakika sonra sivil tipler geri döndü ve hiçbir şey demeden, biri koltukaltlarından, öbürü topuklarından tutarak adamı taşımaya başladılar. İşte o zaman Elfekkak kendine geldi ve henüz tam olarak öğrenemediği otoriter bir poz takınarak hücrenin kapısında durup kollarını kaldırdı ve, Nereye, nereye? Daha tutanak bile tutmadık, dedi. Söylediklerini pek takmadan baktılar, sanki çelimsiz bir çocuk pelüş oyuncaklarından bahsediyordu. Yeniden işlerine döndüler ama o yine, Hayır! Olmaz! Daha ailesine haber vermedik! dedi. Bu kez sesini yükselterek söylemişti ama cümlenin derinlerinde kopmak üzere olan bir hıçkırığın işaretleri seçiliyordu. O zaman evet, ilk defa, adamlar ona yüzlerinde, Ne yapıyor bu küçük salak, diyen bir ifadeyle baktı ve ölüyü yere indirdiler, bunun ailesine teslim edilecek türden bir ölü olmadığını biliyorlardı çünkü, yumruklarını sıkmaya hazırlandılar, şimdi birini daha benzetmeleri gerekiyordu ama birden onların yumrukları değil de bir başka el oldu sırtında hissettiği, arkasını döndü ve bu işe girmesine aracılık etmiş olan, mahallenin en büyük puştunu gördü, Her şey için teşekkürler avukat, diyor ve bir kardeş gibi gülümsüyordu puşt, şimdi biz devralıyoruz görevi.

Ölen adamın, aklından çıkaramadığı bakışını düşündü;

sonra onun retinasına sonsuza dek kazınmış olan kendi görüntüsünü, o son anda aralarında anlaştıkları şeyi, ardından başını istemsizce sağa sola salladı ama bu sefer bir emirden çok rica gibiydi.

O zamanlar ciğeri ve burnu hâlâ tam olan o büyük puşt, cesedi çıkarmaları için sivillere onları evine buyur edermiş gibi dostane bir işaret çaktı, sonra karşısına geçti ve, Bana güven delikanlı, ben seni korurum, dedi.

Ve o, başıyla yaptığı itirazları artık sürdürmemeye karar verdi; bir başkasının cesedinin çıkarılmasını engellemek için araya kendi cesedini koymamaya ve tek söz etmemeye karar verdi. İşte o an kara köpeğin varlığını ilk kez hissetti, bir daha hiç gitmeyecekti, yalnızca bazen görüş alanının dışında kalacak ama hep orada olacaktı.

Onunla yaşamayı öğrendi, hatta bazı anlarda onu kendisi çağırdı. İçinde bir şeyleri kırıyordu ama aynı zamanda tek başına katlanamayacağı yerlere gitmesini ve alamayacağı kararları almasını da sağlıyordu. Kara köpek kendisinin bazı şeyleri yapmasını ya da bazı şeyleri artık hissetmemesini sağlayan karanlık bir özdü ama fiziksel de bir şeydi, insanın derisini yırtıp çıkmak üzere oluncaya kadar hissetmediği bir kemik kadar gerçekti.

Elfekkak tüm bunları hatırladı, yüzünü Delfin'in yüzüne yaklaştırdı ve neredeyse burnuyla dokunarak, Bunu yapamazsınız, dedi.

Delfin biraz geri çekildi ve ona küçümseyerek baktı.

Nedenmiş o? Neden kapalı tutuyordun kapını?

Elfekkak anahtarını çıkardı, kilide soktu, çevirdi, kapıyı açtı ve yana çekildi.

Açık olsa da yapamazsınız, dedi.

Delfin yüzünde hiç kaybolmayan aynı küçümsemeyle, Ne ufak şeylere takıyorsun kafanı sen, diyerek bir elini kapının kasasına koydu ama tam o anda İtaatsiz onu bileğinden yakaladı.

Size hayır dediler.

Delfin büyük bir şaşkınlıkla ona döndü. Ortada bir yanlışlık olmalıydı.

İstersen sonra konuşalım, şimdi taşak geçmeyi bırak ve edepli ol.

Ama İtaatsiz onu kolundan çekerek kendine çevirdi.

Hayır. Şimdi sizin dişinizi sıkıp bunu kabullenmeniz gerek.

Delfin bir şey diyecekti ama kız onun bileğini biraz daha sıktı.

Yeter. Budalalık etme.

Delfin birkaç saniye kızı tarafından sıkılan koluna baktı, belki bu arada kendi soluk alıp verişini dinledi, sonra sanki gitmeye kendisi karar vermiş gibi kabul etti. Apansız bir veda babında yan gözle Elfekkak'a baktı ve ana kapıya doğru yavaşça yürümeye başladı.

Çıkmadan önce bir saniyeliğine döndü, Bugünlerde korkunç bir şey olacak, dedi.

Sonra gitti.

Kim bilir, belki de olur, diye düşündü Elfekkak, ama benim bir ölünün bedenine dokunulmasına müsaade etmeme yetmez.

Üç Kere Sarışın'ın evine dönmeden önce kapının iyice kapandığından emin olmak için Büyük Ev'in girişine gitti.

Sokağa baktı. Hâlâ kapalı bir sabah, diye düşündü. Sonra, Akşam oldu neredeyse, diye düzeltti. Tek başımızayız hâlâ, bize yanlış yollar gösterecek biri bile yok, diye düşündü. Hemen sonra solunda belli belirsiz bir ses duyar gibi oldu ama ne olduğuna bakmaya tenezzül bile etmedi, çünkü kapıların ardında dillendirilen bitmek bilmez yakınmalar dışında bir şey duyulmazdı bu ıssız ve hastalıklı şehirde. Ya da her şeyin mümkün olduğunu hatırlatacak kara köpeği o an orada olmadığı için bakmamıştı. Ve soğuk, odunsu bir küt! hissetti kafatasında, kaldırımın hızla yüzüne doğru geldiğini gördü, ardından bir ayakkabının sivri burnunu önce kaburgalarında, sonra bir elmacıkkemiğinde tanıdı ve tekrar tekrar bastırılan bir topuğu kulağında ağırladı. Canı manyak acıyordu, Ellerimi kullanmam gerekirdi, birisine bir tane indirmem gerekirdi, dedi kendi kendine, üzerine gelen bir yumruğu yakalamayı başarıp destek alarak ayağa kalkmayı denediğinde hâlâ umudu vardı bunu yapabileceğine ama sonra bir darbe daha hissetti ve o anda bir şeyler koptu, sanki onu bir kayadan koparmış ve kapkaranlık buz gibi bir yardan, dipsiz ve duvarsız bir yardan aşağı atmışlardı, düşüyordu.

5

Uyandı ve gözlerinin üstüne düşen bulutlu gökyüzünü gördü. Ona saatler süren bir karanlık gibi gelmişti ama birkaç dakikadan fazla sürmüş olamazdı, çünkü telefonda yolda olduğunu söyleyen Nelandertal oradaydı.

Rüya görmüştü. Ya da bir rüyadan çok bir bokböceğinin büyük bir zevkle boynunu dişlediği kesik kesik sahneler görmüştü.

Dışında bunca insanla Büyük Ev'in önü sokak partisini andırıyordu: Beyaz gömlekli, mavi pantolonlu, asker tıraşlı biri onun birkaç santimetre ötesine yığılmış yatıyordu, Nelandertal Üç Kere Sarışın'ın kendini beğenmiş küçük serseri sevgilisini kibarca yere bastırıyordu, Üç Kere Sarışın korkulu ama aynı zamanda meraklı bir yüzle Büyük Ev'in yarı açık kapısından başını uzatmış onlara bakıyordu.

Hayır, ciddiyim bak, artık her şey geçti, bırak yardım edeyim kalkmana, diyordu Nelan küçük serseriye, sana elimi uzatıyorum.

Küçük serseri teklifi kabul ederek bir hamle yapıyor ama

Nelandertal açık elini var gücüyle yine yüzüne indiriyordu.

Bana el kaldırma, götlek.

Sonra gülüyor ve şöyle diyordu. Hayır, kusura bakma kardeş, tamam, yine yaraklık ettim, şimdi kalk da konuşalım.

Bu sefer küçük serseri kaldırımda kendisine ait dünya parçasına iyice gömülüyor, o zaman Nelandertal bir şamar daha indiriyordu.

Sana bir şey dendiğinde yanıt ver.

Bırak artık Nelan, dedi Elfekkak kaldırımın kendisine ait parçasından, o çük kafanın da kendince nedenleri var.

Sadece konuşuyoruz, diye yanıtladı Nelandertal.

Yalnızca birkaç saniyede işini bitirmişlerdi ama sonra Nelandertal kimsenin yardımı olmadan kim bilir nasıl yere devirmişti onları. Onu hiç ilgisinin olmadığı kavgalara karıştırdığı için suçlu hissetmeliydi belki de ama yıllar önce, Zaten kendini öldürmek istiyorsa ben ne diye endişeleneyim bunun için, diye meseleye noktayı koymuştu. Evet, tam bir orospu çocuğuyum, diye düşündü.

Gözünün ucuyla yanında bir şeyin hareket ettiğini fark etti ama görmek için döndüğünde küçük serseriyle birlikte yerde yatan o kütle çoktan ayağa kalkmış ve üzerime gelmeyin yoksa fena olur kararlılığıyla bir çakı tutuyordu elinde. Sonra Nelandertal'in üzerine atıldı, Nelandertal yarım saniye boyunca hiçbir şey yapmadı, yüzünde ne olacaksa olsun ifadesiyle, sanki ona bir hizmet veriyorlarmış gibi öylece durdu, çakının ucu midesinin üstüne gelince tek eliyle kütlenin bileğini yakalayıp büktü ama elemanın bedeni aynı hızla dönmedi ve kaldırıma çarpmadan önce bileğin çıkardığı krak sesi çok net duyuldu.

Nelandertal mutlu görünüyordu, sanki yeni banyo yapmış, hatta yeniden doğmuş gibi.

Belki de ölmek istemiyor aslında, diye düşündü Elfekkak, istemediği şey ne istediğini bilmeden yaşamak.

Hassiktir Nelan, dedi, seni televizyona çıkarmalıyız.

İstemez, diye yanıtladı Nelandertal, niye meşhur olayım, nasılsa sonunda benim gibi birinin hiç olmadığını söyleyecekler.

Elfekkak ayağa kalktı ve iyice benzetilen ikiliye, Şimdi siktirin gidin buradan, dedi.

Yere yığılan kütle birkaç metre boyunca kedi gibi uzaklaştı, sonra ayağa kalktı ve sendeleyerek köşeye doğru koşturdu. Küçük serseriyse hâlâ olduğu yerdeydi, kollarının iç kısımlarını yokluyordu.

Sonunda kalktı ve Büyük Ev'in kapısına yöneldi. Üç Kere Sarışın onu görünce bir hamlede kapadı kapıyı.

Bir de içeri mi girmek istiyorsun? Şu haline bak önce.

Ne olmuş?

Salgın var ve sen hiçbir şey takmamışsın. Eminim çoktan hastalık kapmışsındır.

Maskem vardı, diye kendini savundu küçük serseri, ama şu tip bir tane indirince düştü.

Kısa bir sessizlik oldu. Üç Kere Sarışın kapıyı bir saniyeliğine açtı ve gözlerine baktı.

Herkes öyle diyor, dedi.

Ve yeniden kapadı.

Kendini beğenmişliğinden eser kalmayan küçük serseri tam gidiyordu ki Vicky geldi. Uzaktan onları Büyük Ev'in

girişinde görünce etrafı kolaçan ederek yaklaşmıştı. Bir şey demeksizin küçük serseriyi izledi, sonra Nelandertal'e, yerdeki kan lekelerine ve Elfekkak'a baktı.

Anlatmamı ister misin? dedi Nelandertal.

Vicky hüzünlü bir usanç duyar gibi tüm sahneyi yeniden taradı ve Elfekkak'ı incelemeye başladı, önce ensesini yokladı, sonra gözlerine, bir kaşının üstündeki kesiğe ve dudağındaki yırtığa baktı. Elfekkak'a göre kaburgaları yerlerinde sallanıyordu ama ona kırılmış gibi gelmemişti.

Ağzını aç, dedi Vicky. Elfekkak ağzını açtı ve Vicky bir köpekdişini parmağıyla itti.

Bunun işi bitmiş, dedi, gerisi iş görür ama.

Son bir şey, dedi Elfekkak, bak bakalım buramda bir şey var mı?

Boynunu gösterdi. Vicky onun başını biraz itip baktı. Geri çekildi, yeniden baktı.

Ne olduğunu düşünüyorsun?

Bir kabartı yok mu?

Vicky bir kez daha baktı.

Bir şey var ama bir ayakkabının topuk izi de olabilir. Ölecek olsaydın şimdiye kendini hasta hissetmeye başlamıştın. Hastanede gördüğüm durum bu. Normalde bu siktiğimin şeyi o kadar hızlı ilerlemiyor ama bazen virüsler önceden orada bulunmuşlarsa bunu hemen hatırlıyor, asıl o zaman durdurması çok zor oluyor. Geri döndüklerinde verdikleri zarar çok daha büyük bunların.

Söz konusu olan hasta hissetmekse Elfekkak berbat bir hastalığa yakalanmıştı ama şimdilik salgını yalnızca darbelerin indiği noktalarda hissediyordu.

Hadi gidip Bebe'ye bakalım, dedi.

Ben burada kalıyorum, dedi Nelandertal, burası daha eğlenceli.

Kapıyı açtı ve tam o anda bir telefon geldi. Vicky öne geçti.

Mennonit'ti arayan. Kolega, her şey yolunda mı orada?

Evet, neden soruyorsun?

Bana Las Pericas'ın yandığı haberi geldi.

İyi de, diye düşündü, Mennonit neden Fonseca'larla Las Pericas arasında bir bağ kuruyordu?

Ev şu anda yanıyor... ve sen bana Castro'lar yapmadı diyorsun, dedi.

Evet, Castro'lar yapmadı diyorum, diye yanıtladı Mennonit, ben hep buradaydım, baba yalnızca kızının kendisine iade edilmesini istiyor, böyle bir durumda çocuklar da hiçbir şey yapmaz o söylemeden.

Anlıyorum. Burada her şey yolunda, eğer bir sorun çıkarsa seni çaldırırım.

Kapadılar. Şimdi bir kez daha Gustavo'yu arama zamanıydı. Çevirdi ve bu sefer onu yakalamayı başardı. Gel hadi, bekliyorum, dedi adam.

Büyük Ev'e girdi. Vicky onun dairesinde elinde nemli bir bezle Bebe'nin kolunu siliyordu. Bazen ölüleri iyice gözlemesi gerekirdi, bu sefer güzelce süslemesi gerekiyordu.

Onu sana bırakıyorum, dedi, çok gecikmem.

Vicky dönüp bakmadan başıyla onayladı, Elfekkak çıktı.

Bir gidip geleceğim, dedi Nelandertal'e.

Nereye?

Gustavo'yu görmeye ama senin burada kalmanı istiyorum.

Kesin bir çiftli sarıp içeceksiniz birlikte.

Elfekkak vosvosa binip hareket etti. Gustavo'ya giderken yolda, Las Pericas'ın önünde bir an durdu. Cephe hâlâ direniyordu ama içerideki her şeyi yutan alevler pencerelerden çıkmaya başlamıştı artık. İtfaiyeciler yoktu, yangını seyreden meraklı bir kalabalık da.

Gustavo'nun mahallesine ulaştı. Onunkisi mahalleden çok bir koloniydi, biraz daha makyajlı ama en az kendisinin yaşadığı yer kadar ıssız. İndi, kapıyı çaldı, birkaç saniye sonra bir genç kız geldi. Yaşı on beş, on altıdan fazla değildi ama hamileydi. Buyurun, dedi alçacık bir sesle ve arkasını döndü.

Yerler, duvarlar, mobilyalar, kapı kolları, hepsi sabun marifetiyle ışıl ışıldı, temiz bir evden çok dış dünyayı kendinden uzak tutan bir anıt mezarı andırıyordu. Gustavo salonda bir koltukta oturuyordu. Adliyeden yeni geldiği belliydi, ne kravatını ne ceketini çıkarmıştı. Görüşmeyeli birkaç yıl olmuştu. Formunu koruyordu ama sarkık gerdanı ve gözünü çevreleyen koyuluklar artık altmışlı yaşlarla tanıştığını söylüyordu. Kız ona bir maske verdi. Uykusuz ya da kansız gibi bir hali vardı.

Bebeğim, bir bira getir avukata, dedi Gustavo.

Elfekkak ilk girdiğinde onun hemen arkasındaki örümcekte oturan çocuğu görmemişti. Çocukta tuhaf bir şey vardı. Sürekli gülümsüyor ve bacaklarını oynatıyordu ama pek ilerleyemiyor, gözleri hiçbir şeye odaklanmıyordu.

Hâlâ çalışıyor musun? dedi Gustavo.

Çalışmayıp ne yapacağım?

Kanepenin hemen yanında marihuana dolu metal bir kova vardı. Gustavo pirinç kâğıdından bir çarşaf çıkardı,

sonra bir tane daha çıkardı ve daha büyük bir çarşaf yapmak için bir dil darbesiyle yapıştırdı. Acele etmeden koca bir *churro* büyüklüğündeki ruloyu elinde yuvarlamaya başladı, Elfekkak'ın kendisine baktığını görünce, Sana vermem, istersen kendine bir tane sar, dedi.

Ve ayağıyla kovayı ona doğru itti.

Böyle iyiyim, dedi Elfekkak.

Peki, nasıl daha iyi edebilirim seni?

Las Pericas evi.

Ne olmuş ona?

Yanıyor.

Gustavo kaşlarını kaldırdı, gözlerini kocaman açtı ama akciğerlerine çektiği bir depo dolusu dumandan azıcık bile kaçmasına izin vermedi. Dumanı birkaç saniye daha tuttu ve çıkardıktan sonra, Tanrının arzusu da buydu zaten, ben asıl bu zamana kadar yanmamasına şaşıyorum, dedi.

Neden?

Çünkü hak etmişlerdi.

Gustavo cıgarasından bir nefes daha aldı ve Elfekkak biraz kafa yorsun diye bekledi.

Ne olmuştu?

İki farklı aile değil onlar, tek bir aileler, ya da nerdeyse tek bir aile, dedi sesini içindeki dumanla bastırarak, bu iki baba aslında aynı babanın oğulları, mevzu bu.

Ve dumanı boşalttı.

Castro'ların babası yasal olarak evliydi ama bir gün mahalleden bir tazeye abayı yaktı, peşinden gitti ve başka bir aile daha kurdu. Buraya kadar her şey tamam, değil mi? Ne olacak bundan. Ama sonra bu ihtiyar puşt öldü, bu arada

kızla bir on beş yıl kadar birlikte yaşamıştı, işte asıl orada başladı bu mesele.

Kız elinde Elfekkak için getirdiği birayla yaklaşırken Gustavo, Bekle, dedi.

Bir eliyle kalçasını okşadı, sonra sesli kocaman bir öpücük yolladı. Kız hareketsiz bekledi.

Eşimi tanımıyorsun değil mi? Gerçek bir azizedir. Hadi bebeğim, git de bana o leziz kokteyllerinden bir tane hazırla.

Kız gitti.

Gustavo, böyle bir Gustavo, başka bir dönemde var olamazdı. İnsanlık tarihinde ilk defa onun yaşındaki bir sürü erkek sanki onlarca yaş daha gençlermiş gibi düzüşebiliyordu. Hâlâ çükü kalkan bu ihtiyar adamların asla öğrenemeyeceği ne çok şey var kim bilir, diye düşündü Elfekkak. Başarısızlıklardan öğrenilecek şeyler yoktu sanki.

Olağanüstü zamanlarda yaşıyoruz, dedi Gustavo, şimdi insanlar dünyada olup biten bir sürü şeyden haberdar, içlerinden hatırlamak istediklerini seçebiliyorlar. Eskiden böyle değildi. İnsanlar babalarının bıraktığı dünyada yaşardı. Az da olsa hâlâ var böyle tipler, mesela bunlar, tutundukça tutunuyorlar.

Neye?

Ölülerine. İhtiyarın başında bekledikleri gün öteki aile de geldi cenaze evine, ilk aile; sadece ölüye saygılarını sunup vedalaşmak için. Dullar selamlaştı, çocuklar birbirlerini görmezden geldi, iki ailede de neredeyse aynı yaşta birer delikanlı vardı, hepsi bu. Ama Castro'lar ötekilerin onu bilmem nereye gömeceklerini öğrendikleri zaman bütün bu iyi ilişkiler tuz buz oldu. Fonseca'ların bir mezhebin üyesi

olduğu ortaya çıktı, kendilerine Hıristiyan diyorlardı ama kiliseye bağlı değillerdi.

Hep ötekilerdir bir mezhebin üyesi olanlar, değil mi, dedi Elfekkak patavatsızlık ederek, biliyordu ki insanlar konuşurken alay etmemek, onları rahat bırakmak gerekirdi. Gustavo ona bir an sanki yüzüne yemek sıçratmış gibi baktı, sonra elindeki palamuttan bir nefes daha çekip devam etti.

Sonrası bildik şeyler: İlk dul ikinciye, Lütfen oraya gömmeyin, diye rica etti, sonra oraya gömmemelerini söyledi ama öteki sürekli hayır, hayır, hayır diye diretince o da, o zaman bunu yapmalarına izin vermeyeceğini, kendisinin hâlâ adamın yasal karısı olduğunu ve bu işlerin nasıl yürüdüğünü göreceklerini söyledi. Gitti ve biraz sonra birkaç avukatla geri döndü. Dul Fonseca onlara sakın ölüyü bir yere götüreceklerini sanmamalarını söyleyince avukatlar da gidip birkaç polis getirdi.

Peki götürebildiler mi?

Tabii ki, sonuçta ölüyle aynı soyadını taşıyordu. İhtiyar ikinci evliliğinden olan oğluna, muhtemelen sorun olmasın diye kendi soyadını bile vermemişti. Ha, bağırış çağırışlar oldu tabii, sürtüşmeler, tehditler oldu ama benim en çok hatırladığım şu çocuktur, Delfin, o zamanlar ona böyle denmiyordu daha, ölüyü çıkarırlarken yumruklarını sıkıp tabuta nasıl baktığını hiç unutmam. Gözlerinin öfkeden nasıl kısıldığını.

Gustavo içkisi geliyor mu diye bakmak için biraz öne eğildi ama olduğu yerden mutfak görünmüyordu. Elfekkak kızı görebiliyordu, bir brendi şişesinin kapağını kapıyordu.

Mesele şu ki adam vasiyet bırakmamıştı, diye devam

etti Gustavo, yaşadığı ev onun ve birlikte yaşadığı karısının adınaydı ama kısa süre sonra taşınacakları ev sadece kendi adınaydı.

Las Pericas.

Ya. İşte o zamandan beri yasal bir mesele oldu evin kime kalacağı, her ne kadar ben Delfin'in anahtarının olduğunu ve ara sıra eve girdiğini bilsem de. Belki de yakmaları daha iyi, çünkü kimse sevmez parayı bölüşmeyi ama bir avuç külü bölmek hep daha kolaydır.

Onlara yardım edecek bir Elfekkak'ları yokmuş, diye düşündü Elfekkak.

O zaman şimdi daha az kişi arasında bölüştürmek gerekecek ve herkese daha çok kül düşecek.

Ne?

Delfin'in oğlu öldü, Castro'nun da kızı. Şimdi iki aile de diğerinin ölüsünü elinde tutuyor.

Gustavo'nun gözleri ikinci kez yuvalarından fırladı.

Çatışma mı?

Şimdi Elfekkak'tı birasından bir yudum alıp elindeki bilgiyi birkaç saniye daha demlendirerek zevklenen.

Tesadüf.

Gustavo gözlerini kıstı.

Olmaz öyle şey, dedi.

Canı bir palamut içmek istedi. Ama istememeyi tercih etti, artık gitmesi gerekiyordu. Kıza hoşça kal demek için mutfağa baktı ve kızın bir elini Gustavo'nun bardağının içine sokmuş olduğunu gördü, buzları onlarla oynarmış gibi karıştırırken gözleri duvarda dalıp gitmiş gibi görünüyordu. Sahnede sessizce olan korkunç şeylerin masumiyeti vardı.

Dönüş yolunda biraz daha çiçek aldı ve yolda durup bir deliyi izledi; eskiden bir araç onu yolun kenarına savuruncaya kadar arabaların arasından seke seke yürürdü, şimdi, tam da yol bomboşken kaldırımdan gidiyordu.

Bu ne şimdi? diye sordu ona. Ama deli sanki aptalca bir şey sormuş gibi baktı suratına.

Takası Büyük Ev'e en yakın köşede yapmak için Mennonit'le anlaştı. Şehir bu haldeyken sokak ortasında hızlıca yapmak başka bir yer aramaktan daha iyiydi. Delfin'i de aradı ve vaktin geldiğini, oraya gelmesini ama işini yaparken ona karışmamasını söyledi.

Nelandertal içeri girmiş, Bebe'nin yattığı yatağın karşısında Vicky'yle kahve içiyordu. Demek sular gelmişti.

Şimdi buraya geliyorlar, dedi. Tetikte ol Nelan, geldiklerinde bana haber et.

Nelandertal kahvesinin kalanını içip çıktı. Elfekkak onun sandalyesine oturdu.

Seni yeniden bulaştırmayacağım bu boktan mevzuya, dedi Vicky'ye.

Bu sefer insan en azından önemsendiğini hissediyor, dedi kadın.

Başka bir şey demediler. Her şey o kadar suskundu ki insan sanki odadaki her sesi emiyormuş gibi duran Bebe'nin sessizliğini duyuyordu. Katı ama biçimi olmayan bir şeydi bu sessizlik. Ortada olmayan bir şey nasıl tanımlanır? Hangi isim verilir var olmayan ama tam da bu yüzden var olana? Bu işin hakiki ustaları şu sıfırı keşfedenlermiş, diye düşündü, ona isim vermişler, hatta onu bir rakamlar dizisine

katmışlar, sanki orada kendi halinde kalabilirmiş gibi. Ama ara sıra, şimdi Bebe'nin karşısında yaşadıkları o an gibi bazı anlarda sıfır ayağa kalkıyor ve her şeyi yutuyordu.

Köşedeler, diye bağırdı Nelandertal Büyük Ev'in kapısından.

Nelan'ın yanına gidiyorum, taşırken gelip sana yardım etsin, dedi Vicky.

Hayır, hayır, o sığırın ayarı yok, kızın canını yakar.

Vicky ona bakakaldı; endişeyle yahut şaşkınlıkla, hatta belki biraz da hayranlıkla.

O zaman ben yardım ederim sana onu kaldırırken.

Yatağa yaklaştılar, bir elini Bebe'nin sırtının altından geçirdi, diğerini de dizlerinin altından, bu arada Vicky de başını tutuyordu. Onu kaldırmaya çalıştı ama kaburgalarındaki bir acıyla yerinden sıçradı. Hassiktir, dedi. Bir kez daha denedi, yine iki büklüm oldu, Hassiktir, nedenini anlamadı ama neredeyse ağlayacak gibi olduğunu fark etti.

Çömel, dedi Vicky, ben onu sırtından tutacağım, sen de yavaş yavaş kalkacaksın.

Öyle yaptılar ve tüm ağırlığını kollarında hisseder hissetmez elinden geldiğince hızlı kalktı.

Vicky, Bebe'nin ellerini göğsünde birleştirdi, başını da sanki Elfekkak'ın göğsünde büzülmüş yatıyormuş gibi omzuna yerleştirdi.

Gidelim, dedi adam.

Vicky ilk kapıyı açtı, koştu, sonraki kapıyı da açtı, acılı adımlarla sendeleyerek onu takip etti, Hay senin ananı, diyordu vücudundaki morlukların her birine ve sonra tüm bedenine, hay senin ananı, hay senin ananı; ve sonra

Bebe'nin bedenine, Sakın düşme, diyordu, sakın o kahrolası aklına düşmek gelmesin.

Artık geceydi ama bunun dışında farklı bir şey daha vardı atmosferde, sıcaklık düşmüş ve hava biraz rahatlamıştı: Esinti yoktu ama sanki bir esme hazırlığı hissediliyordu. Ve gökyüzü aşağıdan gelen bir ışıkla aydınlanmıştı.

Sana yardım etmemi ister misin? dedi Nelandertal onu öyle yere yığılıverecekmiş gibi görünce.

Hayır.

O zaman onu hak ettiği gibi taşı, bohça teslim etmeyeceksin.

Biliyorum.

Köşelerden birinden Delfin'in kamyonetinin belirdiğini gördü. Yalnızca o ve İtaatsiz geliyordu. İndiler, Nelandertal silah ya da bıçak yahut başka bir öldürücü alet taşıyıp taşımadıklarına bakmak için yanlarına gitti.

Elfekkak sırtını gerektiği gibi doğrulttu ve doğruca öteki köşeye yürüdü; uzaktan Mennonit'in koca siluetinin, Castro'nun oğullarının gergin figürlerinin ve babalarının sigarasının ucunun seçildiği köşeye. Arkalarında siyah bir cenaze arabası vardı. Romeo'nun annesi gelmemişti. Kimi anneler oğullarını aramaya çıkardı, ötekiler ne olursa olsun evde kalırdı, oğulları geri getirildiğinde onun için bir yer hazırlanmış olduğundan emin olmak isterlerdi.

Mennonit birkaç adım ilerledi ve Elfekkak'ın karşısında durdu. Dikkatlice Bebe'ye baktı.

Kontrol etmeme gerek var mı?

Yok. Ben güvenebilir miyim onu dün gördüğüm gibi teslim ettiğinize?

Nasıl gördünüzse öyle.

Mennonit dönüp köşeye yürüdü, cenaze arabasının arkasına dolandı ve kollarında Romeo'yla geri döndü. Nelandertal onu teslim aldı, neredeyse eşzamanlı olarak Elfekkak da Bebe'yi erkek kardeşlerine teslim etti. O âna kadar akrabalar sessizliklerini korumuştu ama Nelandertal kollarında kardeşiyle yaklaşınca İtaatsiz bir adım geriledi ve umutsuzlukla ağlamaya başladı, bağırıyor, bir yandan da ağzını kapıyordu, çığlıkları ellerinde boğuluyordu. Uzağında olmamasına rağmen Romeo'ya ulaşmak için sarsıla sarsıla ağlayarak küçük bir sürü adım atması gerekti, sonra onu kucakladı ve gözyaşları içinde göğsüne kapanıp kaldı. Diğer yanda erkek kardeşleri Bebe'yi cenaze arabasına koyuyordu, hıçkırıyorlardı ama güçlü duruyor, yana yakıla ağlamıyorlardı. Babaları başını sağa sola sallıyordu; sonra, birden Delfin'e doğru kararlı bir adım attı, bir şeye kalkışırsa diye Mennonit de bir adım attı ama adam elinin ucundaki korla cenaze arabasının olduğu yönü gösteriyor ve aradığı kelimeleri bulamadan ağzını açıp kapıyordu, sonunda, Bana hasta olduğunu söylüyorlar, dedi, sizin onu öldürmediğinizi. Onlara inanıyorum ama ne gereği vardı böyle birbirimize dalaşmanın, böyle her şeyi sikip atmanın? Peki neden tüm bu kavga? Hep bir avuç kül için.

O benim külümdü, dedi Delfin. Bunu söylerken sesi daha önce olmayan bir güçle çıktı, boğulmadan, sanki yıllardır eksik olan o ciğeriyle söylemişti bunu.

Öteki yanıt vermek için birkaç saniye bekledi.

Tamam. Ama Bebe'nin ne suçu vardı?

Delfin daha fazla bir şey demedi. Adam cenaze arabasına döndü, binmek için kapıyı açtı.

Ona böyle denmesinden hoşlanmıyordu, diye bağırdı İtaatsiz, adam ona bakmak için geri döndü. Benim adım var, demişti benimle geldiği gün, bana Bebe deme, demişti. Ve bana adını söylemişti.

Castro'ların atababası ona bir saniye baktı, sonra, Kızımın adını biliyorum, dedi.

Ve cenaze arabasına bindi. Mennonit peşinden gitmeden önce Elfekkak'la vedalaşmak için yaklaştı. Yumruklarını tokuşturdular.

Evine mi dönüyorsun? diye sordu Elfekkak.

Ah, artık döneceğim bir yer var mı bilmiyorum.

Elfekkak, İtaatsiz'e yaklaştı ve, Ara onu, dedi.

Kız anlamadan baktı.

Enişteni.

İtaatsiz başıyla tamam işareti yaptı ve arkasını döndü.

Nelandertal, Fonseca'lara kamyonetlerine kadar eşlik etti, Romeo'yu kasaya yerleştirdi. Farklı yönlere gittikleri için aileler son bir kez daha karşılaştı ama artık kimse birbirine bakmadı. Bir anda taşa yazılmış o kadar çok şey fırlatılıvermişti ki ortaya, sokak yıkıntılar içinde kalmıştı.

Elfekkak cenaze arabasının uzaklaşmasını izledi, Kim gömecek şimdi bu kızı? diye sordu kendine. Çünkü onlar olmayacaktı, orada o kadar ağlayıp onca tehdit savuranlar kazmayacaktı onun mezarını. Ne zaman bıraktık en sevdiklerimizi kendi ellerimizle gömmeyi? diye düşündü. Ne sikim beklenebilir bizim gibi insanlardan?

Soğuk bir rüzgâr utangaçça esmeye başladı. Nelandertal ellerini ovuşturdu ve, Şimdi ne yapıyoruz, dedi, içkin var mı?

Hayır Nelan, dedi Vicky, artık dağılalım, herkes becerebildiğince kendisi yıkasın kendi içini.

Tamam, dedi Nelandertal, Elfekkak'a baktı, yukarıdan aşağı süzdü, sana inşallah gider komşunla takılırsın diyeceğim ama şu halinle eminim son duanı bile edemeden küt diye düşüp kalacaksın.

Sırtına pat diye sert bir şaplak indirdi ve, Tamam gidiyoruz, dedi.

Vicky bir öpücük vermek için yaklaştı ama tam bunu yapmak üzereyken başını çevirip kolunun iç tarafına aksırdı.

Gelecek kuşaklar insanların ağızlarını elleriyle kapamak yerine böyle yapmaya nasıl başladıklarını artık hatırlamayacaktı belki de. Hakikaten gerçek bir korkunun gelmesi gerekiyordu bazı davranışların tutulması ve hep oradaymış sanılan yara izleri gibi kalıcı hale gelmesi için. Belki de zamanla bu davranışlar da birisinin isimsiz, mezar taşsız, yalnızca tendeki bir çizik olarak kalan yara izine dönüşecekti sonunda.

Çünkü her şey gibi bu da geçecekti ve dünya bir süre daha, bir gün başlarına yeni bir korku musallat oluncaya kadar kendi halinde dönmeye devam edecekti.

Onlar gittikten sonra yeniden Büyük Ev'e girdi. İyi bir mantra hatırlamaya çalıştı, aklına yalnızca şu, Beni gömsünler, beni bölsünler, beni yaksınlar, diye başlayan geldi ama işler değişmişti artık.

Üç Kere Sarışın kapıyı açtı, Elfekkak içeri girdi. Üç Kere Sarışın patlamış dudağına baktı, başındaki kandan kabuğu okşadı.

İnsanlar çok aptal, dedi, tüm hayatlarını sürekli oralarından buralarından iğneyle dürtüldükleri halde hiçbir şey olmamış gibi yaparak geçiriyorlar, sonra da bunları unutup başkalarının gözlerini oymaya çalışıyorlar.

Belki artık lanetliyizdir, dedi Elfekkak, gerçekten.

Nesi gerçekten? Üç Kere Sarışın ona bir budalaya bakar gibi baktı, Ben inanmıyorum bu bakması serbest ama dokunması yasak hikâyelere. Hangi gerçek? Belki de bu gerçeği bilen biri vardır ama ben bilmiyorum, bu yüzden de neyi nasıl görüyorsam öyle söylüyorum.

Ve üst üste iki nokta koydu adamın göğsüne.

Elfekkak bir elini arkasına dolayıp beli ile kalçalarının yuvarlaklığı arasında gezdirdi.

Hem, diye devam etti kadın, televizyonda artık iyileşen insanlar olduğunu söylüyorlar, artık hastalığın ne olduğunu bildiklerini, ölmek için bir neden kalmadığını.

Duvara yapıştılar ve Elfekkak ağzıyla ona biraz kendi kanından vermeye başladı. Birden Üç Kere Sarışın başını geriye çekti ve, Dinle, dedi.

Büyük Ev'in dışında esmeye çalışan acemi bir lodos duyuluyordu. Belki de hava artık bulutlu değildir, dedi kadın ve Elfekkak'ın kollarından sıyrıldı.

Elfekkak ona profilden baktı, tatlıydı, sokağın seslerine dikkat kesilmişti. Dil ve dalga benim sahip olduğum tek şey, diye düşündü, ve bazen de korku.

Artık kapalı kalmaktan yoruldum, dedi Üç Kere Sarışın.

Koridora çıktı, sonra sokağa, Elfekkak da takip etti ama dış kapıda ona yetişmeden önce La Ṅora'nın kapısı açıldı.

Misafirleriniz gitti mi?

Evet señora, teşekkürler anlayışınız için.

Genç adam, dedi La Ñora, biliyorsunuz değil mi?

Elfekkak biliyordu ama bazen bunu itiraf etmemek gerektiğini de biliyordu. Hiçbir şey demedi.

Kızdı ve gitti, diye devam etti La Ñora, artık ondan hiç haber alamayacağımı düşündüm, gördünüz işte nasıl geçti şu son günler, insanlar birden kayboluveriyor, ama bugün beni adliyeden biri aradı, bir genç kız, beni aramasını söylemiş ona. Onu neden tutuyorlar bilmiyorum. Çok dayak yediğini ama artık onu dövmeyi bıraktıklarını söylemiş.

La Ñora araya girmesi için bir an duraksadı ama Elfekkak, kendisinden istiyor gibi göründüğü şeyi istememesini umuyordu.

Onu aramaya gideceğim, dedi La Ñora, siz bilir misiniz nerede tutuyorlardır?

Hassiktir, evet, ondan istiyordu bunu. Bir an o orospu evladını bir gece hücrede bırakma ihtimalini düşündü ama yapamazdı. Belki Gustavo haklıydı: Bugünlerde hepimiz sokağa atılmış bir cesedin yanı sıra yürüyüp duruyorduk ama artık onu görmemiş gibi yapmaya devam edemezdik.

Böyle bir zamanda dışarı çıkmaya korkmuyor musunuz? diye sordu La Ñora'ya.

Ben mi? Artık uyku bile uyuyamıyorum.

Çıkmamanız daha iyi, ben gider getiririm onu ama öncesinde yapmam gereken bir şey var.

Teşekkürler genç adam.

Çıkışa doğru yöneldi.

Genç adam, dedi La Ñora.

Elfekkak döndü.

Bunu ben istemedim, dedi kadın.

Elfekkak başıyla onayladı.

Geri döndü. Gider gelirim, dedi kendi kendine. Büyük Ev'in kapısını açtı, yıldızları yeniden görmeye çıktı.

YURI HERRERA
BEDENLERİN GÖÇÜ

Meksikalı yazar Yuri Herrera, **Bedenlerin Göçü**'nde ölümcül bir salgının pençesine düşmüş isimsiz bir şehri anlatıyor. Sokaklarda ölümün kol gezdiği ama kimsenin ölüm korkusuyla hareket etmediği, insanların adlarından çok lakaplarıyla bilindiği suç kokan bir şehir burası. Hükümet "Endişelenecek bir şey yok" dese de halkı her türlü ilişkiden kaçınmaya, yerlerinden kıpırdamamaya çağırıyor. İnsanların bir kısmı eve kapanırken bir kısmı da randevuevlerine gitmeyi, kafayı bulup belaya bulaşmayı sürdürüyor.

Tüm bu karmaşanın içinde iki mafya ailesi birbirlerinin çocuklarını esir tutuyor. Bedenlerin takasını ayarlamaksa bir zamanların avukatı, şimdinin sorun çözücüsü Elfekkak'ın omuzlarında. Hikâyeler katman katman çözülürken iki ailenin gizemli geçmişini öğreniyor, Elfekkak'ın iç çatışmalarına ve suçla kaynayan bir şehrin doğasına tanıklık ediyoruz.

Bedenlerin Göçü sessizliklerle örülü, kısa ama zengin anlatımıyla sürükleyici bir narko-noir örneği.

İspanyolcadan çeviren
Bülent Kale

EDEBİYAT
ROMAN

ISBN
978-605-2389-67-6
15 TL
www.notoskitap.com

NOTOS KİTAP